

Nr. 1 (293)

Anul X
7 Ianuarie 1961

În manej cu Boni
și Sache

(Pag. 14-15)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

606356

ÎN PRIMA ZI A ANULUI

Mecanicul Mirea Bălu de la Depoul de locomotive Craiova, a sosit în Gara de Nord din Capitală în prima sa cursă pe 1961. În cinstea evenimentului: 800 kg combustibil economisit la cei 211 km parcurși.

Fotografie AGERPRES

„Tronsoanele fac o scurtă călătorie prin hală“... am fi vrut să spunem și n-am fi greșiți! Căci aceste baloturi de tablă, grele de 7 tone, nu sînt decît viitoarele țevi.

ARTERELE DE OȚEL

„Ca urmare a efortului susținut în dezvoltarea continuă a forțelor de producție și a creșterii acumulărilor, volumul de investiții în economia națională crește în 1960 față de 1959 cu aproape 33 la sută. Fondurile fixe ce vor fi puse în funcțiune vor fi de 22 de miliarde lei, față de 15,5 miliarde lei cît au fost în anul 1959.

În acest an intră în producție 17 întreprinderi noi, 17 secții noi și vor fi dezvoltate și reutilitate 82 de uzine și fabrici. Printre obiectivele noi sînt: o baterie de coccă, o secție de dolomită și un cuptor Martin de 400 tone la Combinatul Siderurgic Hunedoara, o fabrică de țevi sudate la București...”

(Din Expunerea făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la Plenara C.C. al P.M.R. din 31 octombrie - 1 noiembrie 1960).

Orașele moderne se construiesc din oțel, ciment, cărămidă, sticlă, mase plastice etc. și sînt alimentate prin țevi. Nevăzute păienjenisuri de artere de oțel se întind pe sub străzile pe care călcăm sau urcăm spre înălțimile ultimelor etaje prin zidurile clădirilor. Nici nu bănuim uriașa foame a orașelor după aceste artere de oțel. A te lipsi de ele sau a nu le avea ar însemna să te întorci cu o sută de ani în urmă, în epoca sacalei și a străzilor cu băltoace fetide. Ar însemna să lași pradă febrei tifoide, așezări cu densitate mare de populație. Ar însemna ca viața în blocuri să devină insuportabilă. De aceea orașele cer în fiecare zi țevi, kilometri de țevi. Pentru aburul care pleacă de la centrala de termoficare spre apartamentele din blocurile noi, pentru gazul metan care vine de la sute de kilometri depărtare

să încălzească odaia copilului sau dormitorul părinților, pentru apa care fișnește din robinetul de la bucătărie sau din dușul băii.

Pe tablourile sinoptice ale economiei, parcă în mod simbolic, producția de țevi urmează imediat producției de oțel. Locul acesta, care li s-a hărăzit țevelor după părintele tuturor motoarelor și instalațiilor, arată importanța pe care o au atît pentru industrie cît și pentru îmbunătățirea condițiilor de viață...

Foamea aceasta de țevi a vieții moderne trebuie potolită fără încetare. Laminoarele lucrează zi și noapte, purtînd pe valțuri tronsoanele incandescente. De cîteva zeci de ani țagăle încălzite în cuptoare trec de la perforare pînă la calibrare prin aceleași operații. Cum s-ar spune, metoda a devenit clasică. Și cînd toată lumea părea împăcată, tehnica modernă pre-

zintă o nouă și prodigioasă metodă de-a fabrica țevi: prin sudură în spirală! Uriășele instalații, ce necesită sute de metri pătrați de suprafață industrială, dispar lăsînd locul unei mașini de sudat automat. Timpul de fabricație a unui tronson se reduce la 16-20 de minute. În locul țagălelor incandescente care ies din cuptoare, o bandă de oțel, pe care mașina de format o răsucește ca pe o coală de hîrtie, se transformă într-un cilindru. Și pe suprafața acestui cilindru flăcările sudurii desăvîrșesc îmbinarea. Atît... Artera de oțel e gata!

Acest lucru l-am văzut cu ochii noștri la una din cele mai noi întreprinderi din țară: Fabrica de țevi sudate „București”. Și vi-l relatăm și dv.

I. CORIBAN

Fotografii de A. MIHAILOPOL

③ Un balot a fost transformat în tronson. Acum vine rindul altuia. Capetele lor trebuie îmbinate înainte de a intra în mașină, pentru ca ele să constituie o panglică metalică neîntreruptă. Înădăirea benzilor se face deocamdată manual, dar întreg colectivul se străduiește să realizeze și la această operație sudura automată.

② Tabla a fost introdusă în mașina de format, care o va răsuci ca pe o coală de hirtie, transformând-o într-un cilindru. În 16-20 de minute un tronson de 12 metri va fi gata!

③ Unghiul de înclinare al tablei, tensiunea, intensitatea, viteza etc. toate sînt reglate automat de la pupitrul de comandă, de unde procesul de fabricație este dirijat de șeful de echipă Plătică Ion.

④ Și după ce spiralele au fost îmbinate cu ajutorul sudurii, tronsonul născut suportă o încercare decisivă: proba la presiune. Apa introdusă exercită o presiune de 40 pînă la 80 de atmosfere. Țevile fabricate trebuie să fie numai de bună calitate!...

CEI CE-AU ÎNFRINT „MALA

de Dumitru POPESCU

Peste tot plutește un miros dulce, bun, de piine caldă. Se coc în soare pădurile de „cania” — trestie de zahăr — marea bogăție a Cubei. Frunzele lungi unduiesc ca o mare verde. Ici-colo, grupuri de „campesinos” se afundă printre tulpine, străfulgerind în aer

paloșele lor late. Trestia tăiată mustește, umplind aerul de arome. Sombrerourile largi dispar înghițite de valurile verzi. În jurul rafinăriilor de zahăr se ridică adevărați munți de pulbere galbenă-cafenie. Parfumul dulce al reziduurilor de zahăr plutește pînă departe.

Din pămîntul roșu și gras, țara-

nii scot „papa” — cartoful dulce ca mierea al Americii de Sud.

Pe coamele dealurilor se profilează, ca niște vestigii vegetale ale erelor trecute, uriașii arbori-ciu-percă — „alcarobo”. De departe par niște imense umbrele deschise pentru a feri pămîntul de soarele arzător. Pădurile de portocali și de cocotieri se întind pînă în marginea șoselelor.

În munți, sierele închid văi ample acoperite cu vegetație de pampas. Pe versanturi se întind păduri de „palma”. Frunzele și coaja acestui palmier sălbatic erau singurul material de construcție al țăranilor munteni. În munți, în locurile unde schelele construcțiilor noi nu au fost încă ridicate, se pot vedea și acum sate din frunze de palmier, care trebuie reclădite din trei în trei luni.

Orașele de provincie au o înfățișare ciudată. Străzile par improvizate din carton și mucava pentru decorul unui film. Fațadele clădirilor joase, subțiri ca de placaj, sînt vopsite cochet în culori pastel și sînt pline de ornamentații ușoare. Casele au formă de vagon și, uneori, prin ușa din stradă, vezi pînă în fundul ultimei încăperi. Femeile se piaptână nepăsătoare, îndelung, în fața oglinzilor, cu gesturi studiate, anume pentru trecătorul necunoscut.

În cîmpie satul e împrăștiat. Casele sînt rare. Fermierul — țăranul care avea un petic de pămînt — trăia izolat, ducîndu-și viața lui săracă între pereții văruiți ai căsuței de lemn. Numai duminica, înveșmîntată în hainele de sărbătoare și îngrămădită într-o haraba, familia fermierului pleca să-și viziteze vecinii. Într-o astfel de

Sierra Maestra — leagănul revoluției cubane.

Gata pentru apărarea patriei.

SUERTE

duminică, rochiile albe și largi ale fetelor, sombrerourile negre ale bărbaților, care încercau să învieze festiv coloritul câmpiei, mi-au evocat viața celor din sud, descrisă în cărțile scriitorilor americani de la sfârșitul secolului trecut.

Cooperativa schimbă însă rînduiri și obiceiurile vechi. Muncind laolaltă, oamenii trăiesc laolaltă. Institutul național pentru reforma agrară construiește sate noi, cu case de zid, cu canalizare, cu dependențe. Aici, oamenii sînt aproape unii de alții.

În Cuba a început să se construiască cu viteză și în proporții uimitoare. În orașe, în sate, la câmpie, în munți, în capitală, locul scîndurii îl iau cărămida și betonul, locul clădirii greoaie de tip spaniol — bungalowul tropical, locul colibeii — apartamentul. Capitala își creează sateliți. Havana de est — un complex arhitectonic nou, în care sînt prevăzute și blocuri de 10, 20 și 30 de etaje — inaugurează pentru prima oară în Cuba un cartier de muncitori și funcționari — fără ruine, mizerie și promiscuitate.

Iată — schițat în modul cel mai sumar — decorul cubanez.

Perla Antilelor!

Natura a înzestrat această țară cu generozitate. Cu fructe, cu soare, cu un cer albastru pur în care se reflectă profunzimea oceanului, cu pămînturi bogate, încărcate de sevă dulce și de minerale.

Nici cu locuitorii insulei acesteia bogat roditoare nu a fost zgîrcită natura. Cu ei fusese vitregă doar soarta — „mala suerte“, „soarta rea“, cum botezau oamenii din popor, cu un accent fatalist, nedreptatea socială. „Mala suerte“ era robia colonială, dinastia americană a fructelor — „monstrul verde“, cum i se spune lui „United Fruit Company“! „Mala suerte“ era Batista și toți moșierii și coloneii vechiului regim, erau, odinioară, ofițerii cruzi ai Spaniei.

Dar mala suerte — soarta rea — a fost răpusă!

Oamenii își scot acum la iveală darurile cu care i-a înzestrat natura. O inimă eroică care bate puternic pentru țara aceasta minunată și pentru soarta nouă. O sete nestinsă, dogoritoare, de viață, un optimism strălucitor, o nesecată putere de muncă, o rezistență de fier în fața greutăților și neînfricare în fața primejdiei. Și o mare pasiune pentru muzică, pentru armonie, pentru cîntecele de dragoste și de luptă.

Așa i-am cunoscut pe cubanezii!

I-am ascultat vorbind la mitinguri și întruniri. Vocea lor răsună patetic. E o voce dramatică și plină de inflăcărare. În cuvintele lor răsună cu intensitate nedomolită durerea pierderii celor 20.000 de eroi asasinați de regimul tiranic al lui Batista. Multe cuvinte au încă gust amar. Oamenii simt încă nevoia să vorbească de suferințele trecutului. Amintirile mai răscolesc inimile pline de cicatrice.

Am fost invitat într-o noapte la universitatea din Havana, la o cere-

monie. În curtea universității, sub cerul înalt, tropical, luminat de stele albe, mari, ca niște făclii, ascultau în tăcere cîteva mii de studenți. Pe o tribună străjuită de garda de onoare în uniforma tradițională — cămăși roșii, berete, jambiere și centuri albe — se afla un grup de femei înveșmîntate în negru. La tribună urcau studenți și studente care în liniștea adîncă se adresau cu vocea tremurătoare cînd femeilor îndoliate, cînd tinerilor din bănci. În noaptea aceea stu-

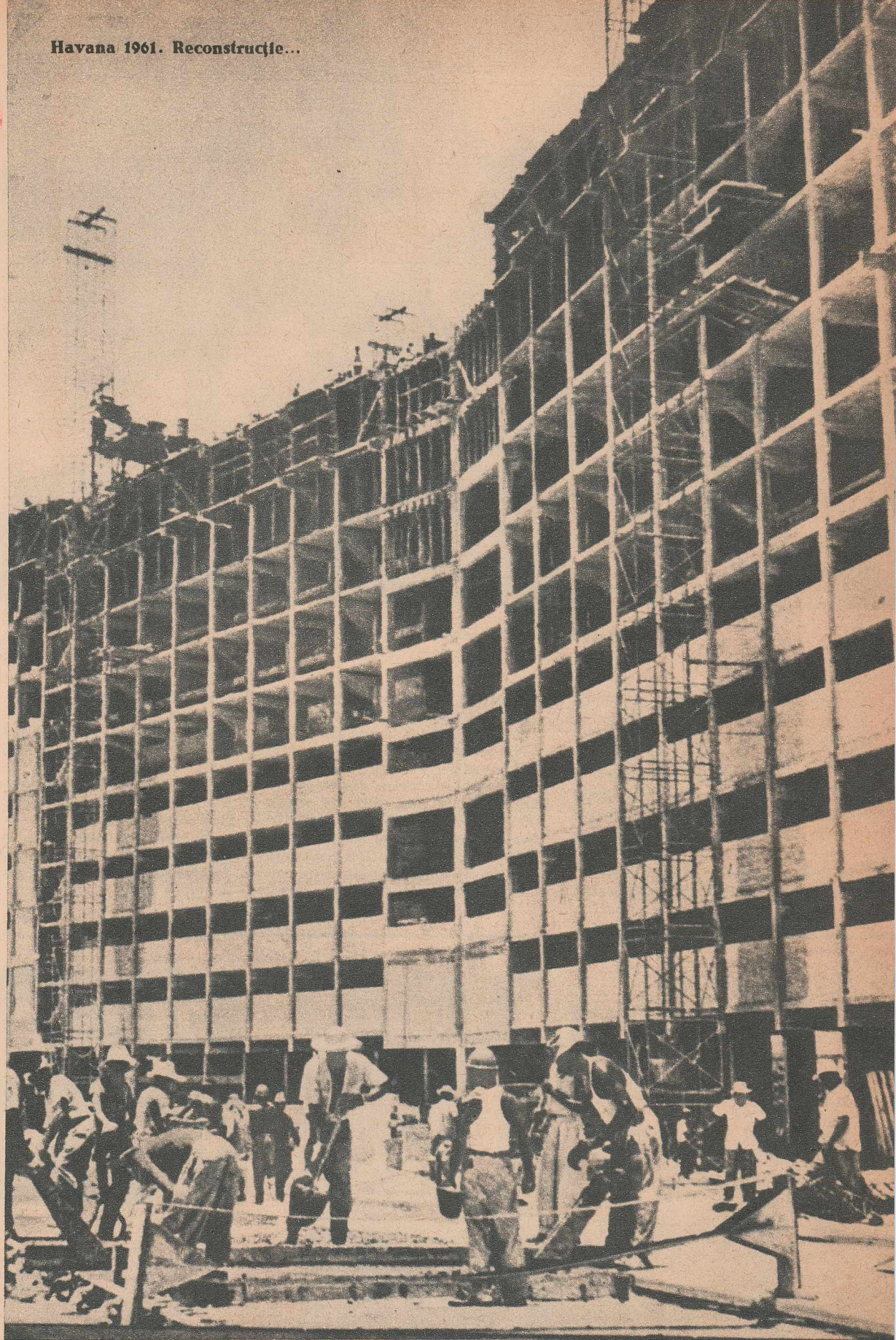
denții își comemorau eroii răpuși de tiranie. În fața lor se aflau, zgduite de durere, înduioșate de căldura inimilor lor tinere — mamele și surorile martirilor.

Simțeam în aer greutatea fiecărui cuvînt rostit. Cu ochi scîpărați, băieții și fetele acestea de douăzeci de ani, se legau, în memoria celor căzuți, în fața mamelor și surorilor acestora, să apere libertatea ca pe lumina ochilor.

I-am auzit pe cubanezi scandînd lozincile lor pline de o uriașă forță

agitatorică: „patria o muerte!“ „venceremos!“ „defender e hacer avansar la revolucion!“ I-am auzit intonînd răscolitoarele lor cîntece de luptă în care cuvintele „sangre“, „libertad“ și „revolucion“ răsună cu o măreție care te înfioară. I-am auzit apoi cîntînd cu duiosie despre femeia iubită, despre nopțile lor de basm, cîntînd cu patimă Cuba — cuibul marilor lor visuri și speranțe.

Nicăieri, în nici o țară, nu am văzut oameni care să accepte cu

○ întrunire a țăranilor într-una din cooperativele agricole recent constituite.

atita simplitate, plăcere și docilitate aș putea spune, să cînte. Un cubanez cîntă oriunde și oricum. E de ajuns să-l îndemni și nu se mai oprește. Cîntă cu aceeași ardoare și cel a cărui voce a fost nedreptățită de natură. Am străbătut prin Cuba mii de kilometri cu mașina, cu autobuzul, pe jos. Toate drumurile acestea mi-au rămas legate în memorie de cîntece, de sute

de cîntece repetate la nesfîrșit de tinerii care m-au întovărășit.

I-am văzut pe cubanezi pregătindu-se să apere revoluția. Am fost în cazărmile celor din „Ejercito Rebelde” — viteaza armată revoluționară a Cubei, care s-a acope-rit de glorie în lupta împotriva tiraniei. Am fost pe cîmpurile de antrenament ale miliției populare. Dar mi-a rămas în minte o întîmplare simplă, în care am văzut

extraordinara forță a unei cauze mari, puterea cu care un ideal patriotic înalt transformă caracterele, crește pe oameni de la cea mai fragedă vîrstă.

Într-un sat din provincia Las Villas, pe la ora prînzului, pe o căldură coplesitoare, ieșeam de la o popotă militară unde luasem masa. În piața satului, într-un nor de praf, un detașament din miliția populară făcea instrucție. Un in-

structor suna într-un signal și striga din răspuțeri comenzile militare. Cînd m-am apropiat, am descoperit că milițienii nu erau alții decît niște copii. Erau copii de școală, copii cubanezi, albi și negri. Cu chipurile șiroind de sudoare, preocupate, exprimînd un adînc sentiment de răspundere, băieții aceștia păreau niște luptători vechi și experimentați.

Piața se umpluse de oameni care comentau cu veselie spectacolul. Ca de obicei, am oferit celor de față insigne și, ca de obicei, cubanezii ne-au asaltat. Obținerea unor insigne din țările noastre socialiste, procură cubanezilor o bucurie sinceră, care ne-a impresionat adînc. Am văzut vechi insurgenți căliți în lupte, comandanți cu decorații valoroase pe piept, regretînd din suflet că pe bluza lor n-au putut prinde mica stemă colorată a unei țări libere, aflate la mii de kilometri depărtare.

Deodată, peste capetele oamenilor strînși în jurul nostru am surprins privirile micuților milițieni. Ochii le ardeau de dorință și curiozitate. Se uitau cu jînd la cei care se îndepărtau prinzîndu-și insignele pe piept. Priveau cu desperare cum această — poate unică — ocazie de a căpăta o asemenea insignă era pierdută. Dar nici unul dintre ei nu se gîndea să părăsească rîndurile. Nici unul nu s-a clintit de la locul său. Nimeni nu a întins măcar mina.

Aceștia erau copii cubanezi care s-au înrolat de bună voie în rîndurile celor ce s-au hotărît să apere țara sau să moară.

Aceștia sînt fiii Cubei luptătoare! Aceasta e prima generație a Cubei libere!

CU „BEREZINA” PRINTRE PRIETENII CUBANEZI

Timp de 90 de zile nava rominească „Berezina” și-a purtat echipajul și încărcătura în primul său voiaj peste Atlantic, după cel de-al doilea război mondial.

Pentru a împărtăși cititorilor „Flacării” impresiile cu care s-au întors din această călătorie mateloții romîni, corespondentul nostru Aurel Constantinescu, redactor al ziarului „Portul Constanța”, a stat de vorbă cu N. Lascu, telegrafist-șef pe nava „Berezina”. Redăm cele povestite de marinarul romîni și cîteva din fotografiile realizate de el.

La intrarea în portul Santiago de Cuba ne-a întîmpinat șalupa căpităniei, care aducea și pilotul. Îndreptîndu-ne spre dana de acostare, am avut prilejul să admirăm bogata vegetație, specifică zonei tropicale, ce împodobește țărmurile Cubei. Cum era și firesc, după acostare, prima noastră dorință a fost de a cunoaște orașul și mai ales pe oamenii săi. Necunoașterea limbii nu ne-a putut împiedica să ne înțelegem cu gazdele care s-au manifestat, de la prima întîlnire, prietenoase și ospitaliere. Pe oriunde am trecut, pe bulevardele orașului, prin magazine

sau parcuri, am fost înconjurați cu căldură de localnici. Ei erau avizi de a căpăta cit mai multe cunoștințe despre țara noastră. Cît timp Cuba a fost subordonată imperialismului american, propaganda mincinoasă nu numai că ascundea adevărul, dar și lansa tot soiul de calomnii la adresa Romîniei populare. Discuțiile insuflete pe care le-am purtat cu prietenii cubanezi — în parcuri, pe bordul vasului nostru și în general ori de cîte ori ne întîlneam — erau lecții sui-generis de istorie și geografie economică a țării noastre.

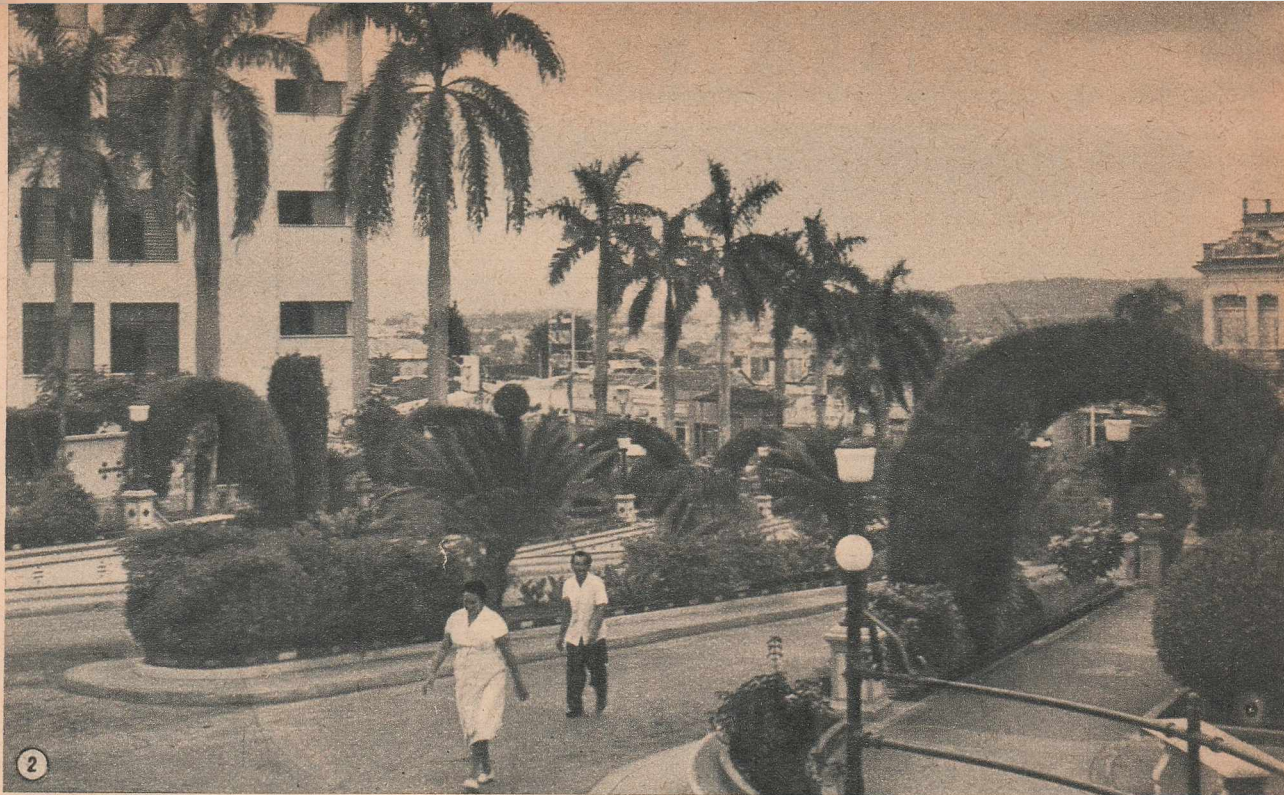
În tot timpul cit ne-am aflat la

Santiago de Cuba, am avut nenumărate prilejuri de a cunoaște dragostea și atașamentul cubanezilor față de patria lor, față de guvernul lui Fidel Castro. Entuziasmul cu care mulțimea adunată în fața unui mare ecran de televizor, montat într-unul din parcurile orașului, asculta discursul lui Fidel Castro transmis de la a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., constituie doar un amănunt, dar deosebit de semnificativ.

Pretutindeni am văzut cum se înalță o Cubă nouă, patosul revoluționar al celor care, construind, sînt totodată gata să-și apere cu arma în mână cuceririle. Am asistat la instalarea citoroa firme pe frontispiciile unor întreprinderi naționalizate; nu erau simple aranjări de firme, ci adevărate acte politice, însoțite de manifestații populare.

Nenumărate fapte ne-au dovedit sentimentele de prietenie pe care le nutresc cubanezii față de noi, reprezentanți ai poporului român. Iată doar două exemple. Primul: din cauza ploilor, se întârziase descărcarea mărfurilor. Sindicatul local al muncitorilor portuari ne-a trimis în ajutor câteva echipe, care au lucrat suplimentar și astfel nava noastră a putut raporta îndeplinirea în termen a planului de descărcare a mărfurilor pe care le-am adus. Al doilea: în cursul unei vizite pe care ne-au făcut-o pe vas un grup de localnici, le-am oferit un disc cu melodia românească „Ciocîrlia“. După numai câteva ore, în chiar după-amiaza aceleiași zile, am auzit, cu emoție, melodia transmisă prin difuzoarele stației de amplificare din oraș.

Am părăsit Santiago de Cuba cu frumoase amintiri și cu tolba plină de fotografii din care prezentăm câteva și cititorilor „Flacării“.

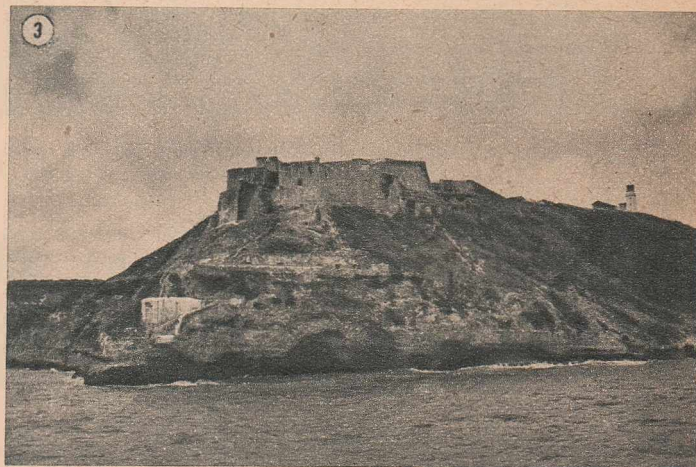
2

① Telegrafistul-șef N. Lascu, împreună cu câțiva mici prieteni cubanezi, într-unul din parcurile orașului.

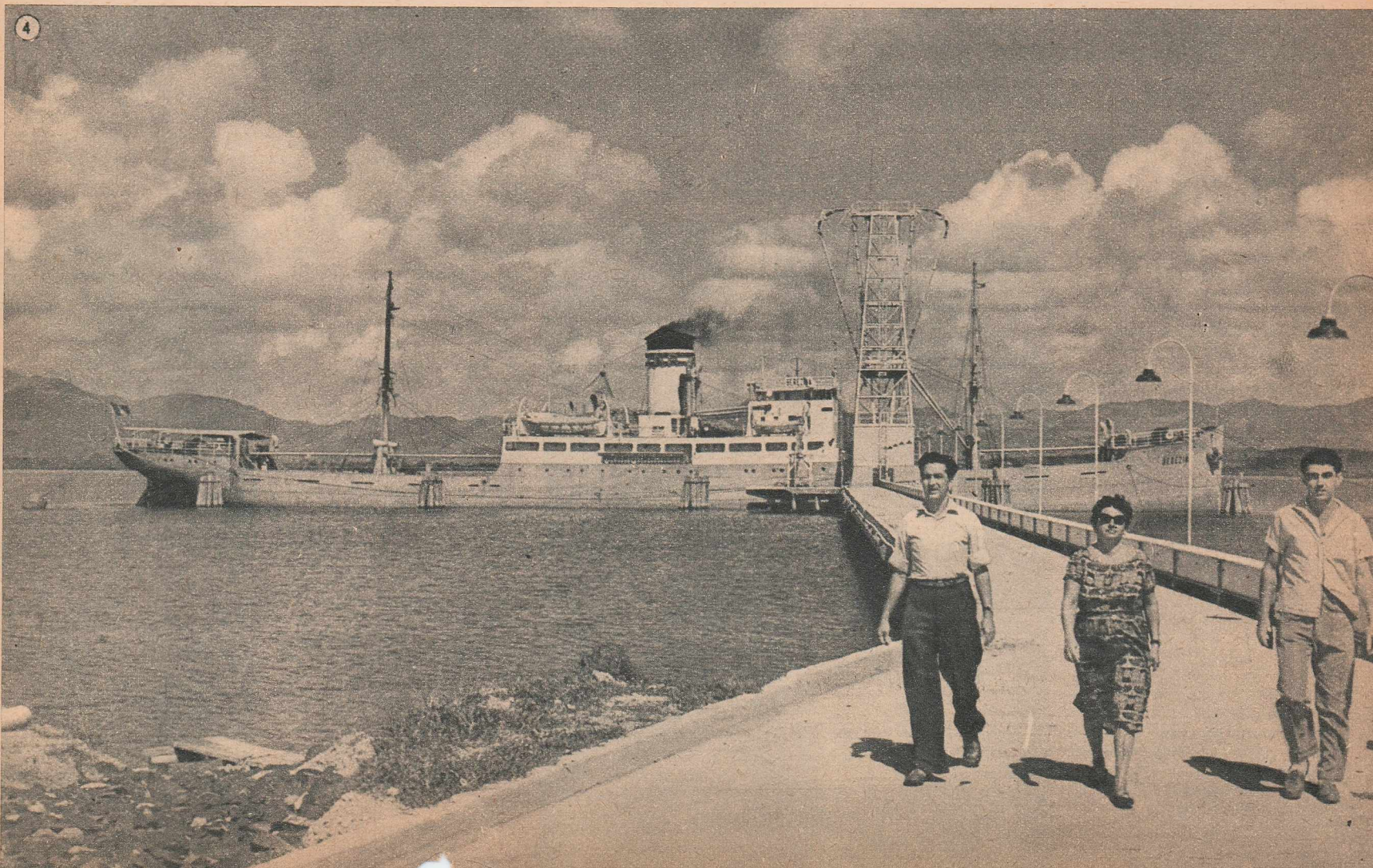
② Vedere din cartierul nou al orașului Santiago de Cuba.

③ În urmă cu 350 de ani, Spania cucerea Cuba. Castelul Moro, situat la intrarea în portul Santiago de Cuba, a rămas doar ca o mărturie a secolelor de împilare prin care a trecut poporul cuban pînă la scuturarea jugului asupririi imperialiste.

④ Chiroșu Dumitru, șef electrician, Catina Elena, ofițer sanitar și Pleșoianu Octavian, ofițer I, de pe nava „Berezina“, acostată la unul din chelurile portului Santiago de Cuba, au pornit într-o plimbare prin oraș.

3

4

Cu tot dramatismul acestei scene din „Oameni care tac”, vă asigurăm că veți regăsi în spectacol același umor suculent, neîntrecut, al lui Gr. Vasiliu-Birlic.

DRAMATURGUL ENGLEZ PRIESTLEY ÎMPOTRIVA FĂȚĂRNICIEI BURGHEZE

Teatrul Armatei realizează, de o bună bucată de vreme, un succes de prestigiu și de casă cu piesa dramaturgului englez J. Priestley, „Scandaloasa legătură dintre domnul Kettle și doamna Moon”. Meritul aparține în primul rând regiei (George Rafael), care a potențat în întregime sensurile social-critice ale piesei, în așa fel încît „scandaloasa legătură” dintre eroii citați în titlu se arată în fața spectatorilor mai puțin sub aparențele sale erotice sau extravagante, și mai mult sub cel al autenticului dezgust și protest împotriva fătărnicii, micimii și conformismului „high-life”-ului dintr-un oraș englezesc. Cuplul actoricesc Migri Avram-Nicolau și Val Săndulescu urmărește cu finețe psihologică meandrele sufletești ale celor două personaje, realizînd momente de foarte bună calitate (ca acesta surprins în fotografie, cînd contrastul dintre ținuta rigidă, demnă, a doamnei Moon și jocul copilăresc la care se pretează împreună cu domnul Kettle, dă naștere unui comic irezistibil).

Adevărat erou al spectacolului, cadrul plastic creat de Dan Nemeșanu își depășește funcția lui decorativă, împlinind una dramatică, critică (nereușind însă să suplinească palida realizare scenică a unor personaje, de felul comisarului Street, în interpretarea lui Aurel Rogalski).

S. F.

UN SPECTACOL DEMN DE PRIMA SCENĂ A ȚĂRII

...ȘI UN ALT SPECTACOL DISCUTABIL

„Oameni care tac” de Al. Voitin, prezentat de Teatrul Național „I.L. Caragiale”, este un spectacol remarcabil în toate componentele-i scenice: regie, joc actoricesc, cadru plastic, piesa fiind axată pe o problemă morală și politică de înaltă ținută. „Oamenii care tac” în beciurile siguranței fasciste, în acea cumplită noapte din 1943, sînt nu numai comuniștii Axinte și Rada ci și, sub influența determinantă a acestora, cîntăreața de bar Flora, negustorul ambulat Zigu ori studentul „ce nu face politică”, Mihai. Autorul se dovedește un excelent portretist, dar și un bun constructor dramatic, acțiunea piesei desfășurîndu-se strîns, încheșat, perfect logic în cele mai puțin de 24 ore ale sale. Eroii textului au trecut la viața scenică — o viață plină de adevăr și forță emoțională — prin jocul magistral al lui Birlic (Zigu) și al interpretării valoroase a actorilor Irina Răchișeanu, Carmen Stănescu, Aurel Munteanu, Emil Botta, Nicu Dumitriu, Eva Pătrășcanu, Emil Liptac, Matei Gheorghiu (ignorarea oricărui din cei nouă interpreți ai piesei ar fi o nedreptate). Nu ne-au surprins ci ne-au convins încă o dată calitățile regizorale de adîncime, finețe și fantezie ale actorului Mihai Berechet.

Interesant rezolvat — și ajutînd sporirii dinamismului piesei — decorul suprapus al lui Mihai Tofan. „Oameni care tac” este un spectacol demn de prima scenă a țării. Așteptăm cit mai multe de aceeași ținută ideologică și artistică.

O piesă ale cărei trei secole de existență nu au trecut fără a lăsa urmele îmbătrînirii și în care interesele contemporanului nostru poate viza doar protestul cutezător al țăranului Crespo împotriva nobilului trufaș și fără scrupule ce i-a siluit fata. Aleasă pentru debutul

regizoral pe prima noastră scenă a tînărului Dinu Cernescu — cunoscut din foarte bunele sale spectacole craiovene — piesa „Judecătorul din Zalamea” nu îl servește, dar nici regizorul nu a făcut totul pentru a o servi. Spectacolul e gîndit mai mult exterior, plastic: jocuri interesante de lumini și umbre, culori de roșu intens, de albastru, mișcări scenice vizînd compoziții picturale, pe care spectatorul le privește cu plăcere; dar cînd e vorba să audă ce se rostește pe scenă, el e de-a dreptul șocat de violența tonurilor, de neinspirata rostire a versurilor (și mai... neinspirat traduse de Aurel Vasilescu), de dicția imposibilă a unor actori de felul lui Liviu Crăciun. Regizorul nu s-a hotărît ce stil anume să aleagă spectacolului său, în așa fel încît, debutînd pe tonul unei comedii bufe (reținem compoziția inteligentă a lui Mihai Fotino), ajunge la momente de intensă dramă (scena din pădure anunță în Simona Bondoc resurse de bună tragediană). Cea mai izbită realizare a spectacolului rămîne tipul lui Crespo, creat cu multă căldură și pondere de Matei Alexandru. Decorul lui Traian Nițescu e stilizat pînă la anihilarea funcției sale scenice. Așteptăm următorul spectacol al lui Linu Cernescu, pentru a-i reîntîlni posibilitățile artistice afirmate.

Doi dintre eroii „Judecătorului din Zalamea”: Rebolledo (Victor Moldovan) și La Chispa (Coca Andronescu).

Comedia lui Sofronov „Un milion pentru un surfs” nu e o satiră usturătoare, ci mai curînd o glumă fină, la viziunea căreia cei ce se află cu musca pe căciulă trebuie să lase ochii în jos, dar să se și amuze în fața propriei imagini. Așa apare ea și în spectacolul băcăuan, mai precis în jocul actorilor (pentru că regia are încă destule deficiențe; dar despre asta vom vorbi mai departe). Remarci în primul rînd creația Miei Maeri în Olga Kartașova și a Verei Olănescu în bătrîna Poduşkina.

Am putea spune chiar că ele predau pe nesimțite o excelentă lecție despre felul în care trebuie jucată o comedie. Tactul, ponderea și trăirea fiecărui moment în scenă, chiar cînd autorul nu atribute nici o replică eroinei respective, favo-

OPINII DE SPECTATOR

rizează evidențierea umorului, creînd în același timp imaginea unor oameni autentici și nu a unor manechine caricaturale. Același lucru poate fi remarcat și în jocul lui Iacob Laurian (Ghennadi).

Dar dacă regia (I.G. Rusu) s-a străduit și a reușit să evite „tendința moralizatoare” fără a escamota morala, nu s-ar putea spune că în aceeași mă-

sură a izbutit să se ferească de dulcегărie. Textul cuprinde, într-adevăr, suficiente versuri indicate a fi cîntate. Regizorul spectacolului băcăuan le-a ex-tins însă pe tot parcursul acțiunii, ritmul susținut al spectacolului fiind întrerupt din douăzeci în douăzeci de minute cu un astfel de „moment muzical”. La fel de suferindă se dovedește concepția regizorală și atunci cînd are de rezolvat scenele farsei-lecție pe care Babkin și Olga Kartașova o joacă sotului infidel, scene lucrate pe linia unei caricaturi grotești.

Printre lucrurile bune ale spectacolului, remarcăm decorul inspirat al lui Ștefan Georgescu, harnicul scenograf al Teatrului de Stat din Bacău.

Radu RUPEA

O MARE PIESĂ ANTIFASCISTĂ LA TG. MUREȘ

Artistul poporului Kovács György a obținut recent un răsunător succes în dubla sa calitate de director de scenă și interpret al rolului titular din piesa „Profesorul Mamlock”, montată la Teatrul Secuiesc de Stat din Tg. Mureș. Reprezentată mai întîi la Varșovia, apoi în 1934 la Zürich (în timp ce autorul se afla în emigrație la Paris), piesa a produs atunci o mare panică printre fasciștii din Germania care, mobilizîndu-și mercenarii din Elveția, au încercat să împiedice reprezentarea piesei. Cei peste 700 de huligani ce au înconjurat atunci teatrul au fost izgoniți însă de tinerii comuniști

și socialiști din Zürich. De atunci, piesa a făcut ocolul lumii, de la Leningrad pînă la Tokio și New York, istorisînd tragedia profesorului Mamlock, director și medic șef al unei clinici chirurgicale; sau, mai bine zis, tragedia celor „douăsprezece milioane Mamlock”, ca să folosim cuvintele autorului care, printr-o mare forță generalizatoare, a pus pe tapet în lucrarea sa oscilațiile micului burghez german al anilor 1932-1933, ce și-a dat mai întîi votul lui Hindenburg, pentru ca apoi, infectat pe plan filozofic, narcotizat de lozinci demagogice, să-și ofere încrederea lui Hitler. Profesorul

Mamlock, care începe prin a-și renega propriul fiu atunci cînd află că acesta este comunist, ajunge — în urma unor mari zguduiri sufletești — să vadă prăbușindu-se treptat-treptat concepția sa de viață, pentru ca în cel din urmă ceas al său să-și dea seama că adevărul este de partea celor ce au ales calea urmată de fiul său.

Spectacolul teatrului din Tg. Mureș subliniază sensurile adînci ale piesei lui Wolf, aducînd totodată cîteva tipuri foarte bine conturate. Alături de marea creație a lui Kovács György, subliniem bunele realizări actoricești ale lui Lohinszky Loránd, Erdős Irma, Tóth Tamás, Tannai Bella, Lavotta Károly, ca și debutul promițător al studentei Illyés Kinga.

IZSAK Ștefan

„Scandalosa legătură” a și început să se înfiripe între doamna Moon (Migry Avram-Nicolau) și domnul Kettle (Val Săndulescu).

Mia Maeri și Mihai Stoenscu în spectacolul băcăuan cu plesa „Un milion pentru un surfs”.

Cîțiva dintre eroii piesei „Profesorul Mamlock”. În rolul profesorului, Kovács György (al doilea din stînga).

REVELION

1961

DE ANUL NOU ÎN FL

Eajun de an nou. Forfotă mare. Lume multă pe străzi, cu pachete, damigene, cratițe cu sarmale în plase. Tramvaiele, autobuzele și taxiurile pline cu oameni veseli, traversează orașul luminat sărbătorește.

Am fost invitat să sărbătoresc revelionul în noul cartier de locuințe din Floreasca. Am ajutat o mătușică să se suie în autobuzul 35. Ducea grijulie o tavă mare cu o piftie de toată frumusețea ornamentată cu felii de castraveți și gogoșari. Și dînsa mergea tot la Floreasca să sărbătorească sosirea lui 1961 împreună cu copiii și nepoții.

Puteai să-ți dai seama că 1960 a fost un an bogat numai privind în jurul tău la oamenii pe care îi întâlneai în drum. S-ar fi putut serba un revelion îmbelșugat chiar și în autobuz. Și nu ar fi lipsit nici muzica, pentru că pe lângă pachete, pachetele, sticle și damigene se transportau provizii și de... patefoane, radiouri, picupuri și magnetofone.

Veselia și belșugul, iată semnele distinctive ale noului an.

Cum am petrecut? Vă spun prin cîteva din instantaneele pe care le-am făcut în casele pe unde am colindat. La mulți ani!

E. IAROVICI

1961

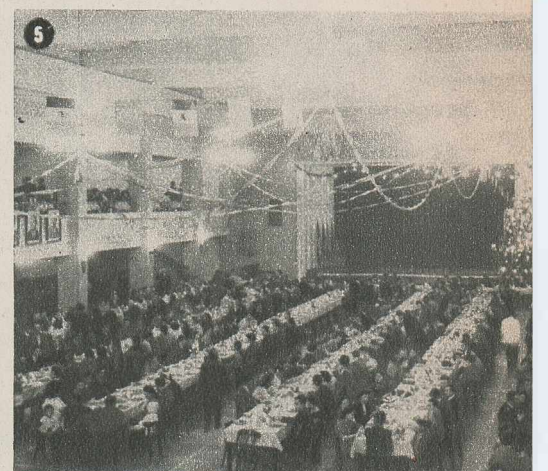
1 Un mușchetar (poate d'Artagnan!) s-a întâlnit cu soarele, cu luna și cu o frumoasă necunoscută, ascunsă într-un om turn. Dar o asemenea întâlnire a putut avea loc numai la carnavalul de la Palatul Republicii.

2 Defilarea măștilor a încetat și pe aproape un hectar de marmură a început dansul.

3 Întâlnire sub un glob japonez. Poate pentru cinci minute, poate pentru multe alte revelioane...

4 La uzinele „23 August”, în sala în care Anul nou vine deseori în noiembrie pentru frunțași, se dansează în noaptea Anului nou calendaristic.

5 În sala de teatru a clubului „Grivița Roșie”, cu puțin înainte de a ciocni în cinstea lui 1961.

OREASCA

1 Nepoata tov. Vasile Hristea, fochist de locomotivă, ține să împodobească cât mai frumos platourile cu salată.

2 Prietenii proaspătului inginer Vasile Laszlo, fost făcând în casa tovarășului Vasile Cristescu, lucrător cotonist la fabrica de ciorapi „Adesgo”.

3 Bunica și nepoata se sfătuiesc asupra momentului când trebuie scoasă plăcinta din cuptor. Instantaneul a fost făcut în casa tovarășului Vasile Cristescu, lucrător cotonist la fabrica de ciorapi „Adesgo”.

4 Instantanee ca acesta puteau fi făcute în oricare din noile blocuri din Floreasca.

5 Revelion vesel în familia tovarășului Gh. Prisăcaru.

6 La mulți ani! Multe succese în muncă! Așa au întâmpinat noul an fochistul Vasile Hristea, familia și invitații săi.

Cu Boni și Sache

Fotoreportaj
de Sanda FAUR-DIMA (text)
și Dan BÎRLĂDEANU (fotografii)

pletele mai lunguțe, și iată-l pe Oleg Popov, unul dintre cei mai tineri artiști ai poporului din U.R.S.S. Iată-l și pe Țândărică al nostru, sau pe Tonino care, în ultima vreme, au adus în clovneria clasică elemente moderne, pigmentînd-o uneori cu nuanțe de satiră.

Din aceeași familie fac parte și Boni și Sache. Îi cunoașteți? E drept, cuplul lor are o vîrstă fragedă — mai puțin de un an — și l-ați putut vedea în doar trei spectacole: „Parada circului”, „Spectacolul prieteniei” și recentul „Măestrul arenei”. Și, totuși, le-am reținut cu toți figurile, am apreciat umorul lor mai substanțial, mai de calitate, ca și faptul că s-au străduit să creeze — cu ajutorul regizorilor Mircea Gheorghiu și Cezar Țipa — două tipuri caracteristice (textele lor sînt de altfel scrise de ei înșiși); drept care au devenit eroii reportajului fotografic de față, realizat la ora cînd din arenă a plecat și ultimul spectator, iar Boni și Sache au „jucat” numai în fața obiectivului fotografic. Adică pentru viitoarea lor întîlnire cu cititorii „Flacării”.

COPERTA NOASTRĂ

Artiștii comici Boni și Sache
de la Cîrcul de Stat din
București.

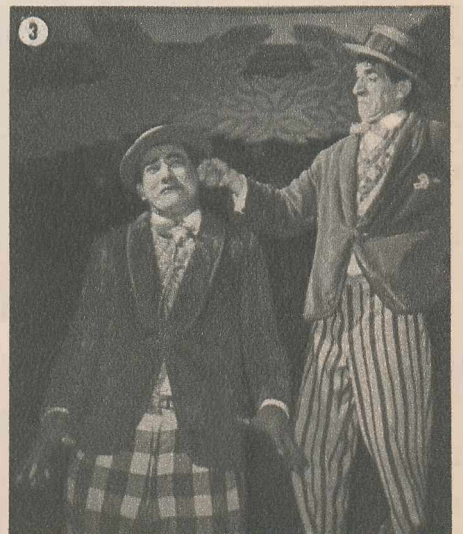
Fotografie de E. IAROVICI

...**B**rusc, răpăitul dramatic al tobei sfîșie tăcerea ce s-a năpustit peste arenă și zburătorul se lansează în înalțuri, rostogolindu-se miraculos pe nevăzute punți de aer. Spectatorii privesc încordați spre boltă, neîndrăznind să-și tragă respirația. Cînd palmele zburătorului prind subțirele dar sigurul sprijin al trapezului, un suspin de ușurare umple întreg cîrcul. Și atunci, pentru a destinde frunțile și a potoli emoția, țîșnește în manej o arătare năstrușnică, pe al cărei chip și veșminte s-au întîlnit culorile cele mai pestrițe, al cărei nas a căpătat protuberanțe hazlii și ale cărei giumbușlucuri strînesc și hohotele nepoțelului și ale bunicii. E clovnul. Și fie că îl cheamă Grock, Fratellini, Karandaș sau Caramela, el a adus întotdeauna

și pretutindeni zîmbetul pe buze. Au rîs oamenii și atunci cînd clovniul au început să-și arunce căldări cu apă în cap, să frîngă scaunele unul în spinarea celuilalt și să se mitralieze cu ouă. Au rîs, dar hohotul se oprea la jumătate și nemulțumirea îl decolora pînă ce el devenea cu totul stins. „Clovneriile” au început să placă tot mai puțin, tipul de clovn începea a fi anacronic.

Dar, într-o zi, în cîrcurile sovietice clovnul a apărut în manej fără tichie cu paiete, cu obrazul desovărat de albul și roșul strident al vopselelor, cu haine mai omenști; a apărut și a făcut, ca de obicei, glume. Dar gluma lui țîntea către ceva care te supărase chiar pe tine, cu o zi în urmă, iar „gagul” nu mai era nici el gratuit, rupt de cotidian. Clovnul a devenit artist comic. Și-a pus o șapcă mare, cadrilată, și-a adăugat un nas cîrn, și-a lăsat

① Un scurt intermezzo liric între Boni și bunul său amic Schony: „A îndrăznit cineva să te facă măgar? Ce lipsă de respect... Lasă că-l lămuresc eu! Măgar ai fost la oi; aici ești artist”...

② Sache e solid, fălos, plin de prestanță, atoațeștiutor. Ba are — precum se vede — și o frumusețe de monoclu legat cu sfoară. Boni, mărunț, timid și cam naiv, îl urmează ca o umbră. Deși, după cum se pare, în ochii fetelor, Boni are trecere mai mare...

③ Drept care, nu este el îndreptățit să-l muștruluiască pe Sache cum se cuvine, ba să-l și urecheze (chiar de-ar trebui pentru asta să se urce pe un scaun!) atunci când se poartă necuviincios cu fetele?

④ Aviz șoferilor amatori de viteze nereglementare și de... licori vrăjite.

⑤ De astă dată se pare că sînt necesare prezentările. Ne dați voie: Jean-Boni Maré în rolul lui Lagardère, și Sache Bourvil în cel al lui Paspoile. Vi se par cunoscute numele? Se prea poate: doar ați văzut și dumneavoastră filmul „Cocoșatul”. Vă asigurăm că parodia creată de Boni și Sache pe aceeași temă a fost de bună calitate.

⑥ Și acum, vă rugăm să păstrați liniște desăvîșită. Veți putea urmări un dificil număr acrobatic la perș. Pe această subțire și nesfirșit de lungă prăjină, al cărei capăt se ține în echilibru pe fruntea lui Sache, Boni își va demonstra măiestria acrobatică sus, în bolta circului. Atențiune, începem!

... Și Boni și Sache își execută numărul, cu aceeași cufezanță ca și acrobații ce i-au precedat, dar cu o mică diferență: în loc ca asaltul perșului să se desfășoare pe vertical, în aer, ei îl prezintă la... orizontal, pe catifelatul preș întins pe manej. Cît despre faptul că în fotografia noastră ei vă apar acrobați veritabili — aci nu e decît vina aparatului fotografic, care-i „vede” altfel decît sînt...

Poate doriți și unele date biografice despre artiștii noștri? Boni — Benone Anghelescu, cum scrie în buletinul de identitate — are 32 de ani, o fetiță de 8 — Daniela pe nume — și un apartament într-un bloc nou-nouț, construit chiar lângă noua clădire a Circului de Stat. Înaintea acestor 5 ani de cînd e în circ, a fost actor de estradă. În ce-l privește pe Sache Aizer, deși e mai mare, de fapt e mai... mic: are 27 ani și vine de la teatrul de operetă unde a cîntat aproape cinci ani. Precum se vede, un actor de estradă s-a întâlnit cu un cîntăreț de operetă pentru a realiza împreună un bun cuplu de comici de circ.

LUCRARE DE PROBĂ

— schiță —

— Din ciclul „La secția freze” (V) —

de Stela NEAGU

Ilustrații de Valentina DINU

Speriat ca un pui de popândău ce și-a scos capul din pământ, Gigel, Goanță Gigel, s-a apropiat sfios de masa mea:

— Ce-i, mă Gigele?

— ?

— Ai ceva să-mi spui?

— ?

— Vorbește, frate, că nu te mănînc.

— Azi... azi e întâi iunie.

— Să fii sănătos. Și ce-i, dacă sîntem în întâi iunie?

— Azi... azi am împlinit și eu șase luni!

— La mulți ani, Gigele, dar te credeam mai vîrstnic.

— Nu așa, meștere — prinde puiul curaj la gluma mea — am șase luni de cînd mi-s în fabrică.

— Aha, ai șase luni și a expirat termenul contractului de calificare.

— Așa am vrut să spun! Vă rog să-mi dați și mie lucrarea de probă, să ies lucrător.

— Spune așa, flăcăule! Vrei, va să zică, să-ți dăm lucrarea de probă... Bine... Uite, și-o dau acum. Dacă iese bine, să știi că pri-

mești categoria a III-a, cea mai mare categorie care se dă.

Am luat o bucată de hîrtie albă pe care i-am schițat o piesă, notînd și toate dimensiunile ei. Lungimea de 110 milimetri am scris-o pe schiță. La paralelismul fețelor și finețea prelucrării i-am dat condiții tehnice destul de grele.

— Uite schița. O iei cu tine, o studiezi acasă, și mîine dimineață vii la mașină să-ți faci lucrarea de probă — i-am spus.

— Da, meștere, mulțam, mîine dimineață — răspunse el, radios.

A doua zi Gigel Goanță veni la uzină proaspăt tuns, pomădat și la gît cu o cravată, avînd un nod cît toate zilele. Vasile Berbeniță, lucrătorul care l-a calificat, cînd îl văzu așa, îl scuipea de citeva ori, să nu-i fie de dăochi.

M-am dus la magazie cu el și i-am scos o bucată de bronz, cît să-i iasă piesa din schiță. Apoi i-am dat în primire o freză universală „Thill” și sculele necesare. Am făcut rost și de o lădiță pe care viitorul frezor s-a urcat, că de mic ce era n-ajungea pînă la masa mașinii.

— Așa, Gigele, acu' să te vedem ce ai învățat la noi. Stai la mașină și lucrezi. N-ai voie să întrebi pe nimeni. Dacă ai nevoie de ceva, vii la mine. Uite, îți las micrometrul meu. Ai grijă cum măsoară piesa. Cînd ești gata, te prezinți cu lucrarea la mine.

Gigel era unul din copiii noștri de nădejde. Prinsese repede meseria, îl știam bun frezor. În ultimele săptămîni Berbeniță lăsase mașina mai mult pe seama lui. Era și timpul să-l scoatem lucrător. De lucrarea de probă nu-mi era frică, știam că o s-o scoată bine.

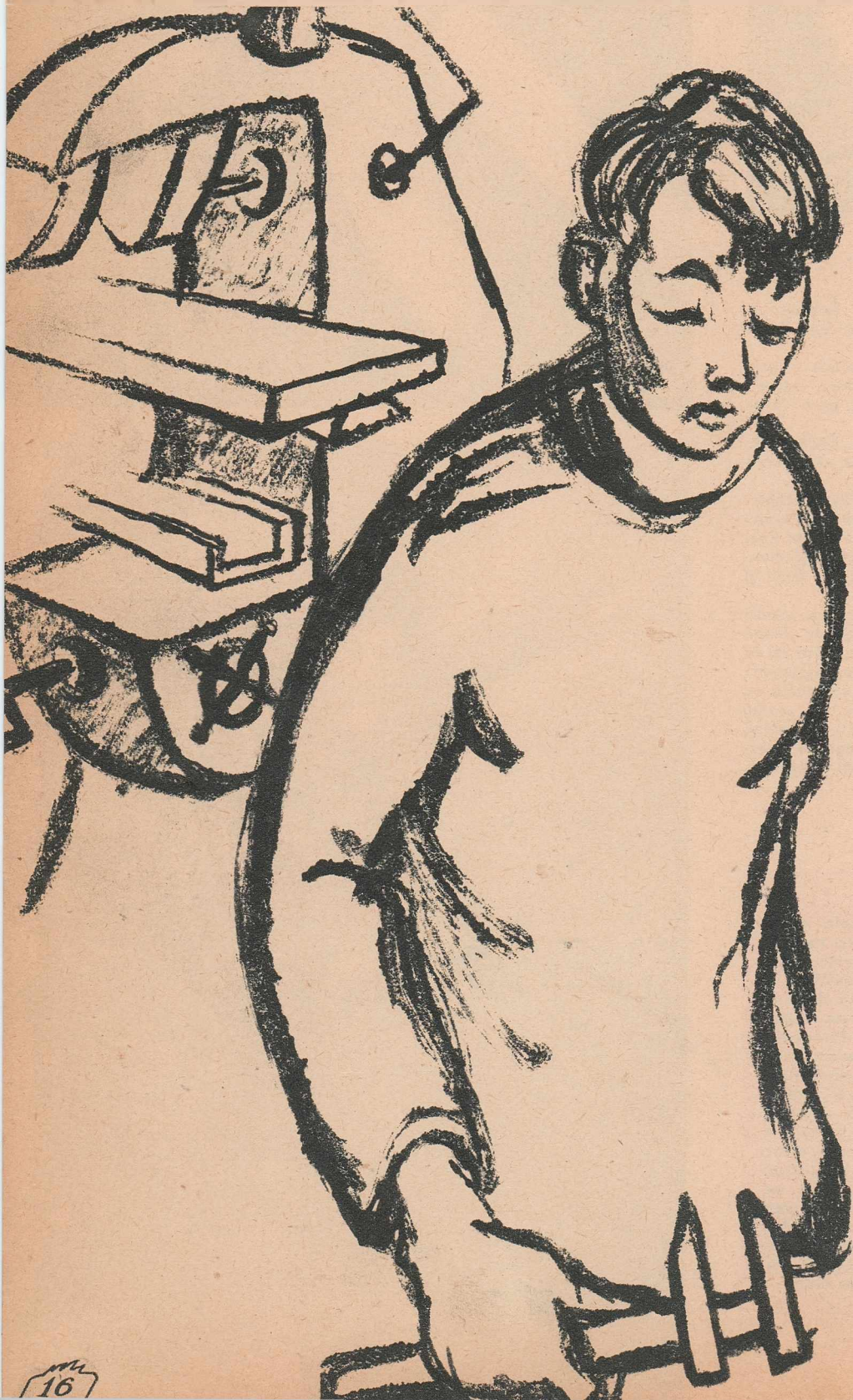
Dar mai știi ce se poate întîmpla? — mă gîndeam. În asemenea ocazie intervine și tracul. Căci lucrarea de probă nu e pentru Gigel cu nimic mai prejos decît lucrarea de candidat în științe pentru un profesor. I-am spus lui Berbeniță să tragă cu ochiul spre el.

Gigel Goanță s-a apucat de lucru cu inima bătîndu-i de emoție ca unui pui de vrăbie. Mîinile îi tremurau pe manetele frezei, de-ți venea să crezi că îl apucaseră frigurile. Măsura piesa de zeci de ori și atunci cînd era nevoie, și atunci cînd nu, pentru ca, doamne fereste, să n-o strice. Vedeam după ochii săi roșii că nu dormise toată noaptea. Mai mult ca sigur că pînă-n zori se zgîlise la schița mea și-și făcuse planuri cum să producă piesa, ce freză va folosi și cîte șpanuri va lua.

La un moment dat, trecînd pe lîngă el, l-am văzut cu nutricea aia — în centrul căreia se străduia să iasă la iveală un nas mic cîrn — strălucînd de bucurie, ca un soare. Ei, mi-am zis, lucrarea de probă a lui Gigel al nostru merge bine!

Și, într-adevăr, Gigel duse lucrarea la bun sfîrșit; paralelismul — la marea artă; finisajul — lux! Înainte de a mi-o aduce o mai măsură o dată la toate fețele. Dar cînd luă șublerul, incremeni: 100 de milimetri. În schiță parcă e 110 — se gîndi bietul Gigel. Se uită repede la schiță și simți cum îl apucă leșinul: pe schiță lungimea piesei era notată cu 110. Gigel măsură piesa de zeci, de sute de ori. Dar afurisita de piesă se încăpățîna să rămînă de 100 milimetri. Ah, Gigel unde și-a stat capul, nătărăule?! Ai scos piesa de minune la condițiile tehnologice grele și ai sfeclit-o tocmai la o operație atît de elementară, tîind piesa cu un centimetru mai scurt! De n-ar fi fost tracul, emoția, precis piesa ieșea corect. Era, cum să spun... o greșeală elementară.

Dacă Gigel ar fi venit la mine și mi-ar fi spus: „uite, meștere, asta-i piesa, a ieșit la fix, dar să știi că lungimea am greșit-o, e cu zece milimetri mai mică” — nu-i făceam nimic. Îl dojeneam, că era totuși lucrare de probă, dar atîta tot. Să vedeți însă ce face punșul.

Gigel Goanță ar fi murit mai bine decât să-mi prezinte piesa așa. „Fac repede alta” — se gândi năzdrăvanul. Dar de unde să ia material? Începu să se învîrtească pe la magazie, în jurul bronzului, pînă nea Mitică, magazionerul — îl luă la zorși, apucîndu-l ușurel de guler, îl duse dincolo de ușa împărăției sale. Dar Gigel al nostru nu se lăsă bătut. Se întoarse la magazie, gîndindu-se că dacă n-a izbutit să șterpească o bucățică de bronz, îi va cere lui nea Mitică.

Magazionerul nostru e un om de neînduplecat. N-ar da un gram de material fără bon.

— Ce crezi, ce-i aici, prăvălia lui tac-tu? — îl luă el în primire pe Gigel, cînd acesta își expuse mai mult mort decât viu, păsul.

— Tata n-a avut prăvălie...

— De ce-ți trebuie ție o bucată de bronz?

— Iaca îmi trebuie, nea Mitică. Am mare nevoie. O bucățică de 110 milimetri. Te rog frumos, nea Mitică. Dau și eu o țuică la chenzină.

La aceasta, nea Mitică nu putu să nu zîmbească. Dar pe loc se făcu serios și-l luă la goană pe băiat.

Lovit de un asemenea necaz, Gigel începu să plîngă ca un suger. Berbeniță veni la mine și-mi spuse că probabil Gigel a stricat lucrarea de probă și umblă turbat după o bucățică de bronz. Am scos carnetul de bonuri din buzunar și i-am dat un bon să-l ducă lui nea Mitică.

— Să-i ducă nea Mitică materialul la mașină, dar să nu spună că noi știm ceva de piesa stricată. Tu vezi ce face cu piesa aia!

Nea Mitică veni la mașina unde Gigel strîngea îngrijorat în mînă piesa buclucașă.

— Și... zici că-mi dai o țuică la chenzină? — i se adresă nea Mitică zîmbind pe sub mustață.

Dar Gigel n-avea nici un chef de glumă. Nea Mitică puse materialul pe masa frezei și se grăbi la treaba lui. Pentru Gigel bucățica aceea de bronz avea valoarea celui mai curat aur. Fără să mai stea pe gînduri, prinse materialul în menghină. Înainte de a porni mașina însă, își aduse aminte de piesa stricată. Se uită cu atenție împrejur, să vadă dacă nu-l observă cineva, și o tuli din atelier, îndreptîndu-se în fugă spre capătul uzinei, unde se afla lada uriașă de rebuturi, deșeuri și fiare ruginite. Apoi, satisfăcut se întoarse la mașină să-i dea zor piesei.

Gigel Goanță n-a băgat de seamă că orice mișcare a lui e pîndită de maestrul său Berbeniță. Piesa pescuită din lada de rebuturi, pe care Gigel, fericit, o credea moartă pentru totdeauna, peste cîteva minute se afla, caldă încă, în mîinile mele.

Sincer să spun m-am minunat cu cită precizie o lucrare Gigel, în ciuda condițiilor tehnologice grele. În primul moment nici nu mi-am dat seama de ce o aruncase. Apoi, după ce am mai măsurat-o o dată, am văzut că-i maiscurtă cu zece milimetri. Am pus-o cu grijă în sertar.

Iată, că, în sfîrșit, apare Gigel bucuros, cu piesa gata. Îmi pune schița și piesa pe masă, zicîndu-mi fericit:

— Gata, maistre. A ieșit „lux”!

— Bine băiete, am s-o controlez. Te chem eu.

De astă dată piesa ieșise corect și la lungime. La paralelism și finețe era soră cu prima. Hotărit lucru, Gigel Goanță e un frezor clasa întii. Dar fiindcă n-a avut curajul răspunderii, eu tot m-am hotărit să-i fac figura. Am luat guma și am șters de pe schiță cota de la lungime notată cu o sută zece milimetri, schimbînd-o cu o sută de milimetri. Apoi l-am chemat pe Gigel.

— Asta-i lucrare de probă — am răcnit prefăcîndu-mă furios. Ce-ai făcut, pedeapsă?

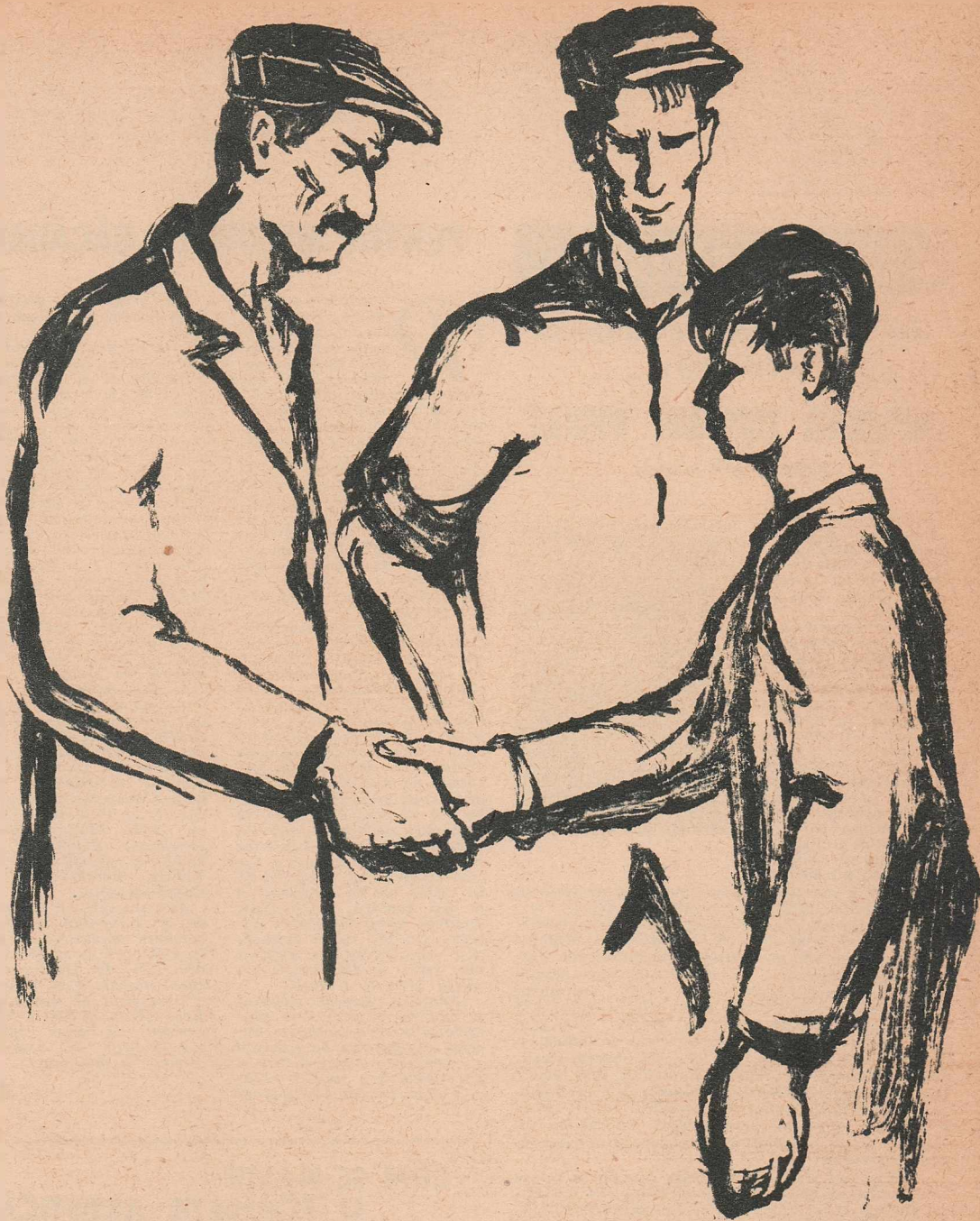
— Dar ce s-a întimplat, meștere? — întrebă speriat „pedeapsă”.

— În halul asta prezinți tu o lucrare de probă? Cît de lungă trebuia să fie piesa ta?

— 110 milimetri, meștere — îmi răspunse el.

— Cum 110? Ia vezi cît scrie pe schiță?

Gigel luă hîrtiuța în mînă și-și închise și deschise ochii de vreo cîteva ori. În schiță cota de lungime era însemnată cu 100 de milimetri. Lui Gigel îi venea probabil să se ciupească de uimire. Știam perfect ce se întimplă sub fruntea năclăită de sudoare: „nefericitule — se blestema probabil Gigel — era o sută de milimetri și tu ai azvîrlit la rebuturi piesa bună. Dar jur că am azvîrlit-o tocmai fiindcă nu era de 110 milimetri...”

— Meștere, ingînă el, vin imediat... Mai am o piesă... Am să vă explic... Vin acuș... Vă rog, numai o clipă...

Și o tuli din atelier spre capătul uzinei.

Pe la prînz l-am trimis pe Berbeniță să-l aducă pe Gigel. Băiatul apărî în fața mea mai mult mort decât viu, cînit de sus pînă jos de ulei negru și rugină. Golise toată lada cu deșeuri.

— Meștere, vreau să vă explic...

— N-ai ce-mi explica, știi totul. Crezi că ne poți trage pe sfoară?

Și cu asta am tras sertarul și i-am aruncat piesa pe masă. Gigel își lăsă capul în jos. Cred că dacă în clipa aceea s-ar fi deschis o prăpastie în fața lui s-ar fi aruncat cu plăcere în ea.

— Ia ascultă, tovarășe Goanță — i-am spus grav. Noi nu ne mulțumim că am scos din tine un frezor bun, căruia atunci cînd i se dă o toleranță de cinci sutimi, ne uimește cu o toleranță de numai trei sutimi. Nu, nu ne mulțumim numai cu un bun meseriaș. Noi sintem datori față de societatea noastră să scoatem din tine și un tînar cinstit, demn, curajos. De cîste ce să mai vorbim, ai încercat să ne înșeli, de parcă noi ți-am fi tăiat capul dacă ai fi venit să ne spui: „Uite, tovarășe maistru, asta e”. Demnitate, curaj, astea nu le cunoști, de vreme ce te-ai milogit pentru o bucățică de material la nea Mitică și, ca un laș, ți-ai ascuns fapta, aruncînd piesa în lada de rebuturi. Ca frezor ești bun, mă rog, ca om însă, trebuie să te mai ciocănim pe nicovală.

Gigel asculta mîhnit cuvintele mele aspre, poate chiar prea aspre pentru o asemenea copilărie. Dar noi, maistrii, știm că pușorii ăștia, ca să devină oameni adevărați, trebuie luați tare încă de mititei.

— Ei, acum hai cu mine să-ți bag lucrările la comisie — i-am spus. Nu știi dacă prim-maistrul Balogh îți va da măcar categoria a II-a.

Am plecat spre biroul atelierului de freze. După mine pășea, cu picioarele ca de plumb, Gigel al nostru. La ușa biroului i-am spus să mă aștepte.

Prim-maistrul Balogh era tare mulțumit de piese. Știam asta văzînd cum își răsucesce renumita-i mustață de husar, în timp ce controla piesele cu micrometrul.

— Cine zici că l-a calificat?

— Berbeniță, tovarășe prim-maistru.

— Bravo lui! A scos un frezor de mîna întii. Dar de ce a făcut două lucrări de probă?

— Cred că a vrut să se dozăvească.

— Și unde-i puștiul ăsta?

— Afară, tovarășe prim-maistru.

— Ia cheamă-l aici.

L-am împins pe Gigel, pe jumătate leșinat, în birou. Prim-maistrul Balogh i-a întins mîna.

— Bravo tovarășe Goanță, frumoase lucrări ne-ai dat. Știi că cea mai mare categorie ce se dă celor calificați e a treia. Ei, în mod excepțional, noi îți dăm categoria a patra... Ce fugi, mă?...

Nici nu-mi dai mîna?

Ce să mai dea Gigel mîna! Se întorsese și o tulise spre ușa.

— Gigel — l-am strigat.

S-a întors.

— Na, i-am întins una din piesele sale — ia-o ca amintire.

...Am aflat că la chenzină Gigel s-a oferit din nou să facă cîste. Dar nu în schimbul unei bucăți de bronz — ci pentru a sărbători un eveniment.

O CARTE PE SĂPTĂMÎNĂ

Un important eveniment editorial:

„REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ“

(1960—870 pagini)

Apariția volumului „Republica Populară Română“, mult așteptată, e binevenită chiar și cu prețul celor câteva luni de întârziere.

Creație colectivă a unui mare număr de colaboratori, volumul constituie de fapt cea dintâi enciclopedie a României, realizată pe baza învățăturii marxist-leniniste. De o remarcabilă valoare politică, ideologică și științifică, lucrarea e în același timp larg accesibilă.

În prima parte a volumului, cititorul întâmpină o imagine de ansamblu a patriei, din punct de vedere geografic, după care urmează un amplu capitol, înfățișând pe baza celor mai noi date ale științelor istorice dezvoltarea societății omenești pe teritoriul țării noastre. În capitolele următoare sunt prezentate populația și orinduirea de stat, după care urmează o privire de ansamblu asupra politicii externe a țării noastre în anii regimului de democrație populară. Unul dintre cele mai importante capitole este cel despre economia R.P.R., cu subcapitole care se referă la industrie, agricultură, transport și căi de comunicații, comerț, finanțe și credit. Remarcabil prin datele despre transformările revoluționare din economia noastră pînă în ajunul Congresului al III-lea al partidului, capitolul pare, totuși, insuficient încheiat, la un nivel științific inferior altor capitole ale volumului.

Aproape un sfert din întreaga lucrare se referă la dezvoltarea artei, culturii și științei în R.P.R., limba, literatura, folclorul, arta plastică (populară, medievală, modernă, contemporană), arhitectura, teatrul, muzica, presa și editurile, așezămintele culturale, radioteleviziunea, cinematografia, învățămîntul, știința — sint tratate în mici monografii. Capitole despre prevederi sociale și ocrotirea sănătății populului, despre sport, vinătoare, pescuit, turism, încheie prima parte a volumului.

În partea a doua, lucrarea cuprinde un șir de monografii regionale, înfățișînd cele mai noi realizări din fiecare regiune în parte.

Un cuvînt de meritată laudă se cuvine ilustratorilor. Hărți sugestive, cu elemente de pictogramă, fotografii în culori și în alb-negru, alese cu grijă și executate cu măiestrie, numeroase desene — contribuie efectiv la îmbogățirea textului. Tocmai de aceea sînt regretabile includerea citorva ilustrații care păcănuiesc fie prin stilizări exagerate (unele vignete), fie prin elemente de idilism pastoral cu totul nemotivat.

Lucrare amplă, de incontestabilă valoare științifică, volumul „Republica Populară Română“ se inserie ca un autentic succes editorial. Firește, volumul ar fi avut o valoare sporită dacă redactorii ar fi sesizat din timp și ar fi luat măsurile necesare pentru evitarea unor slăbiciuni care nu pot fi scuizabile prin condițiile relativ dificile în care a fost elaborată lucrarea. Bunăoară, unele capitole — mai ales dintre acelea referitoare la dezvoltarea culturii — sînt orientate mai mult către trecut decît către prezent și nu reușesc să pună în deplină lumină succesele construcției socialiste în acest domeniu. Pe de altă parte, cred că spațiul acordat problemelor culturii depășește cu mult spațiul acordat problemelor social-economice. Desigur, nu-i vorba despre numărul de pagini în sine, ci de gradul abordării problemelor. Industrializarea socialistă, transformarea socialistă a agriculturii, făurirea relațiilor socialiste de producție — de exemplu — necesită o tratare mai largă și mai adîncită.

Cititorul e, totuși, bucuros că are la îndemînă o lucrare în care poate vedea imaginea luminoasă, autentică, mobilizatoare a patriei noastre socialiste, a realizărilor minunate pe care poporul nostru le-a înfăptuit sub conducerea partidului. Cartea fixează în pagini emoționante o etapă din drumul nostru victorios spre desăvîrșirea construcției socialiste. Și acesta e meritul ei principal.

Pompiliu CARAIUAN

PENTRU MELOMANII BĂCĂUANI

Pentru a-i afla pe Emil Zaborila, directorul Filarmonicii de Stat din Bacău, am pornit-o, cum s-ar spune, „pe căile cîntecului“. Încă de la intrarea fostului cinematograful, amenajat pentru desfășurarea unei activități muzicale (clădire care va fi curînd înlocuită cu noul sediu în curs de construcție, spațios, elegant și adecvat), atenția ne-a fost atrasă de acordurile ce evocă furtuna în „Pastorala“ lui Beethoven.

— Care este istoria formației pe care o ascultăm? — îi adresăm noi directorului prima întrebare.

— Să încep cu o precizare: Filarmonica noastră nu înseamnă doar această formație. Ea are, pe lângă orchestra simfonică, formații de muzică de cameră și o orchestră de muzică populară. Istoria noastră începe modest în urmă cu 9 ani, prin activitatea unor grupuri de amatori. În orchestra de muzică populară se aflau foști lăutari ai țîrgului, în cea simfonică o serie de pasionați melomani care își însușiseră tehnica diverselor instrumente. Filarmonica, așa cum există astăzi, a luat ființă în 1955, iar în rândurile ei se mai numără, dintre foștii amatori, fostul funcționar Nicolae Ioniță, acum trombonist, fostul învățător Alexandru Tiron — flautist și cornistul Manole Frunză.

Dacă în primele stagioni se dădeau cel mult trei concerte pe lună, acum avem concerte săptămînale, ba, socotind și concertele extraordinare și experimentale, uneori chiar cîte două-trei pe săptămîină.

— Ce activitate desfășoară Filarmonica în această stațiune?

— Evident, în primul rînd concertistică: la sediu sau în întreprinderi și pe șantiere, iar orchestra de muzică populară și la căminele culturale ale comunelor din regiune. Ne-am propus să lărgim formele de educare muzicală a publicului. În acest sens vom organiza concerte educative pentru tineret și elevi precum și concerte simfonice populare (în cadrul acestora, în stagiunea trecută ne-am bucurat de colaborarea lui Ion Voicu, Ștefan Ruha, Radu Aldulescu, Mircea Buciu, Ion Dacian). Nu vom uita nici concertelecticii lunare, audițiile pe plăci și benzi de magnetofon sau, tot lunar, concertele de muzică de cameră.

— Dar repertoriul?

— Îmbogățindu-l stagiune de stagiune, repertoriul nostru cuprinde astăzi, și tînde să cuprindă și mai larg, tot ceea ce e remarcabil în muzica universală, sovietică și românească, începînd cu preclasiicii Corelli și Vivaldi, incluzînd pe Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Glinka și Ceikovsky și ajungînd pînă la Enescu, Sostakovici și Paul Constantinescu.

Intenționăm ca și în acest an să prezentăm publicului băcăuan spectacole de operă în colaborare cu soliștii Operei din Iași. În stagiunea trecută, numai „Don Pasqual“ a înregistrat 12 spectacole în Bacău, Bicăz și Piatra-Neamț. Sperăm ca acum numărul spectacolelor de operă să crească tot mai mult.

R. R.

CUM SE NAȘTE O FORMAȚIE ARTISTICĂ...

Cine ar putea oare să consemneze răspunsurile pe care le-ar da la această întrebare zecile de mii de colective artistice de amatori din țara noastră? Multe din aceste răspunsuri ar stîrni un interes deosebit. Imi povestea un prieten, într-o pauză a finalei Bienalei „I.L. Caragiale“, că o echipă de teatru s-a născut pentru că... să nu mai plîngă cîteva copii. Nu credeți? Nici eu nu i-am dat crezare la început. Dar să vă povestesc ce am aflat mai tîrziu.

La Spitalul de copii nr. 3 din Iași, cîteva dintre micii pacienți, cum zăreau seringă și pe oamenii în alb, își manifestau spaima pe diferite glasuri și tonalități. „Cum am putea să ni-i facem prieteni pe bosumflații ăștia mici?“ — se întrebară medicii. La o ședință sindicală, cineva veni cu ideea să se organizeze în spital un teatru de păpuși. Organizația de partid a sprijinit de îndată

inițiativa. Lucrătorii sanitari Maria Ioniță, Georgeta Dumitriu, Nicoleta Tănase, Mariana Raița, Alexandru Ștefănescu și Zenovia Avădănuș au fost printre primii care s-au străduit să desprindă tainele artei păpușărești. I-a ajutat și directorul Teatrului de păpuși din Iași, tovarășul Foca Manole. Iar la 1 iunie, de Ziua copilului, micii pacienți năbădăioși au uitat să mai plîngă, au încetat să se mai teamă de seringă și i-au aplaudat din tot sufletul pe păpușarii amatori ai teatrului. În aceeași zi, la colțul roșu al spitalului, copiii cereau să fie îngrijii de „doctorii cu păpușile“ și nu de alții. Și iată cum, după „Scufița roșie“ a urmat „Micul gîscănel“, păpușarii spitalului poposind și în alte unități sanitare ca Spitalul T.B.C., Central, apoi la Piatra Neamț, Galați, ducînd pretutindeni hazul și voia bună.

B. SORIN

RITM...

NE RĂSPUNDE FLORENTIN DELMAR:

„Am scris recent, pe textul prietenilor mei Horia Serbănescu și Sadi Rudeanu, o melodie veselă intitulată „Cine-n lume nu iubeste“. Piesa muzicală a fost cîntată în „premieră“ într-o emisiune de „Satiră și umor“ la radio.

Am credința că atît textul piesei cît și linia sa melodică conțin atribute ale tinereții de azi, fiind în același timp și un îndemn pentru cei care nu acordă suficientă importanță acestei calități a sufletului omeneșc: iubirea optimistă, tinerească. Aș dori mult ca noua melodie să intre în gustul maselor, să devină ceea ce numim un „șlagăr“.

Roza vinturilor

Teatrul „Maxim Gorki“ din Berlinul democrat a prezentat o piesă a lui Feuchtwanger, după o povestire indiană „Vasantasena“.

În fotografie: Walter Jupé în rolul prințului indian Samsathak și Walter Richter-Reinick în rolul unui judecător.

Un milion o sută de mii de lire sterline va cheltui anul viitor Anglia pentru a traduce articole, broșuri și cărți ale oamenilor de știință sovietici în limba engleză. Știrea a fost comunicată la conferința anuală a bibliotecarilor din Scarborough.

În Turcia sînt astăzi 250.000 de tuberculoși, 48.000 sifilitici, 150.000 de suferinzi de rahism. 165 la mie din noii născuți mor, iar 100.000 de copii sînt lipsiți de orice asistență medicală sau socială. Cifrele sînt luate din statistica întocmită de congresul național de medicină din Ankara.

Iată cîteva păreri ale lui Charlie Chaplin despre film, regizor și cinematograful:

1) Dacă nu ești în stare să prezinți într-un film aspecte noi despre om, fă-l funcționar. 2) Pe regizor îl poți înșela, aparatul însă nici-odată. 3) Aparatul de filmat nu poate cuprinde decît cîteva metri pătrați de teren, însă obiectivul său este reglat pentru infinit. 4) Nu uita că la judecata de apoi vei fi obligat să asisti la rulara tuturor filmelor făcute de tine.

Un covor urias, reprezentînd motive naționale, a fost creat în R.S.S. Armenia; el are 64 metri pătrați și a fost executat în decurs de 10 luni de către nouă din cei mai buni lucrători armeni. Covorul cîntărește 160 kg și e destinat sălii de ședințe a noii Academii de științe.

Au trecut mai bine de treizeci de ani de cînd a luat ființă muzeul literar al Georgiei, care păstrează un număr de peste 40.000 de piese, manuscrise, scrisori, documente fotografice privitoare la viața și opera celor mai mari scriitori georgieni. De asemenea se păstrează acolo o colecție de vechi manuscrise, faimosul dicționar al lui Sulhan Saba Orbelliani, alături de felurite obiecte care au aparținut lui Pușkin, Lermontov, Gribodov și alți clasici ale căror opere vorbesc de Caucazia.

1.300 de lucrări literare cehoslovace au fost traduse în limbi străine începînd din 1945. Cea mai populară traducere o reprezintă „Reportaj cu șrangul de gît“ de Julius Fucik, care e cunoscută în 31 de țări, tradusă în 77 de limbi și apărută într-un total de 159 de ediții.

CU SARE ȘI PIPER

ÎN MEMORIA LUI TEMISTOCLE

Tovarășe director,

Sînt nevoită să constat că băiatul meu Goguță N. Temistocle este persecutat în școala ce cu onoare conduceți. În primul rînd mă simt profund jignită în ambijia mea de mamă pentru nota 3 pe care copilul meu a luat-o în teza de la istorie. Afirmăția, potrivit căreia Mihai Viteazul l-ar fi învins pe împăratul Traian la Porțile de Fier, evident, constituie o greșeală dar, dacă judecăm obiectiv, n-ar fi fost mare lucru ca, în eventualitatea unei astfel de lupte, să fi ieșit învingător Mihai, că doar nu degeaba i se spunea dînsului „Viteazul”! Bineînțeles, s-a luptat și cu turcii de atîtea ori și dacă n-a făcut-o niciodată la Lacul Sărut lîngă Mizil, cum a scris Goguță, asta nu-i nici vina lui Mihai, nici a turcilor și cu atîta mai puțin a copilului meu.

De asemenea, băiatul meu are o cultură muzicală extrem de precocă și numai din acest motiv în teza de la geografie cu tema: „Ce știți despre Dunăre?”, el a scris că Dunărea este un vals de Johann Strauss și dreptate tot copilul a avut pentru că imediat a adăugat că e albastră!

Că în Lacul Sărut Ana nu trăvesc delîni asta nu avea de unde să știe Goguță și dacă totuși a afirmat așa lîund un 4 la oral, noi, ca oameni mari, nu trebuie să credem tot ce spune un copil, nu?

V-aș ruga deci să-i majorați notele ca să nu ajung să-mi retrag băiatul din această școală și să-l transfer la alta, că nici nu mai am unde, deoarece l-am transferat pînă acum prin toate școlile din raion.

Vă rog deci din suflet, schimbați-i nota, dacă nu pentru Goguță, atunci cel puțin faceți-o pentru a cinși memoria numelui Temistocle, că-i mai mare rușinea ca un elev ce-i poartă numele să aibă nota 3 tocmai la istorie. Zău așa și...

Vă mulțumesc foarte mult
AGATA TEMISTOCLE
născută lîngă Sarmisegetuza

pt. conf. Radu VASILESCU

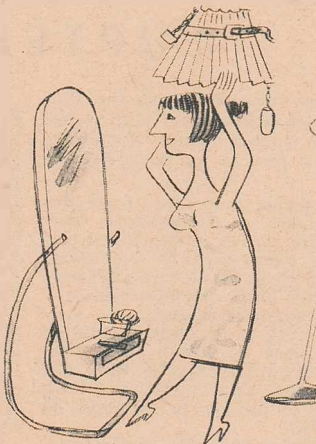
CUM SE LANSEAZĂ O MODĂ

Dacă vreți, credeți-mă; dacă nu vreți, să nu mă credeți; dar eu cred că lucrurile se petrec așa:

Într-o dimineață, miss X, celebra stea, are capriciul să nu-și îmbrace pălăria. Pune pe cap o basma și iese în stradă. Așa, cu basma pe cap, o văd prietenii, cunoscuții, reporterii, fotografiile. În acel moment, moda basmalelor e lansată. Dacă, în loc de basma, miss X are fanterzia să-și pună pe cap un șervețel sau o față de masă, se lansează cu același succes moda șervețelilor sau a fețelor de masă.

Dar într-o altă dimineață, miss X se scoală mai grăbită ca de obicei. N-are vreme de capricii. N-are vreme să aleagă ce pune pe cap. Ia la repezeală ce-i vine la îndemînă și gata. La

îndemînă îi vine abajurul. Pune abajurul pe cap, apoi în loc de panglică, îi leagă în jur cureaua de la pantalonii frățiorului mai mic, iar la un capăt îi atîrnă, nu se știe de ce, lanțul de la chiuveță, cu dopul respectiv. Și așa deghizată, miss X coboară în stradă. Vă întrebați desigur ce se va întîmpla acolo în acest moment? Răspunsul e simplu: în acel moment, acolo se va lan-

sa moda abajurilor. În acel moment, reporterii notează im-presii despre abajur, reporterii fotografiază abajururi, modiste copiază modelul de abajur. Magazinele cu articole electrocasnice se aglomerează. Crește cererea de abajururi. Preturile abajurilor se dublează. Se triplează prețul lanțurilor de chiuveță și al dopurilor respective. Sotii, frații, tații, logodnicii sînt irevocabil văduviți de curelele de pantalonii. Și toată lumea știe că nu se mai poartă pălărie. Se poartă abajur. Cei mai săraci, care n-au bani de abajur, pot pune pe cap o garnitură de veioză. Cei mai bogății pot pune un candelabru. În loc de curea pot să-și lege un centiron, iar în loc de lanț de la chiuveță, pot pune lanțul și dopul de la scurgerea bazinului de inot. Moda e lansată. Eleganța și-a spus cuvîntul. Nimic nu e mai distins pe Broadway, decît să umbli cu capul în abajur!

Poate unii sînt tentați să creadă că totul nu-i decît fantezie. Pentru aceștia vom da mai jos o mică știre apărută în ziarul „Volkstimme” (Austria): „Doamna X... din Hollywood, fiind curioasă să afle dacă există îmbrăcăminte care să uluiască lumea de pe stradă și-a pus pe cap un abajur împodobit cu o curea bărbătească și cu un lanț de chiuveță, prevăzută cu dopul respectiv. Astfel „aranjată”, doamna în chestiune a făcut o plimbare prin oraș. Nimeni n-a remarcat-o ca pe ceva extraordinar...”

Înțelegeți? A trecut drept ceva foarte normal.

Normal într-o anumită lume. Care? Se știe prea bine!

Victor PIȚIGOI

CU ȘI FĂRĂ FARD

Amor în vest

— Crezi că tatăl tău îl va lua ca asociat în afaceri pe viitorul tău soț?

— Cu siguranță.

— Crezi că bunica ta își va lăsa averea moștenire viitorului tău soț?

— Nu încapă indoială!

— Atunci, draga mea, trebuie să-ți faci o mărturisire. Te iubesc și vreau să-mi fii soție.

În R.F.G.

— Ce-i cu Schmidt că umblă prin oraș în chiloți de baie? A înnebunit?

— Da de unde! Și-a plătit chiria.

Între senatori

— Ai auzit? Walter o să-l cerceteze pe Allan Dulles pentru activitate antiamericană!

— Și cine o să-l cerceteze pe Walter?!

ÎN PATRU RÎNDURI

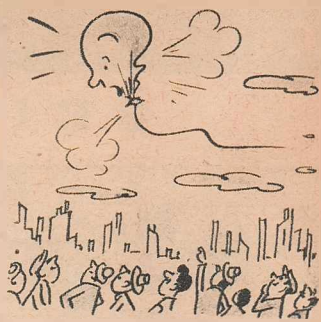
Unui student bulevardist

Cînd la examen te-a-ntrebat:
„Ce știi de Cicero mai bine?”
Tu ai răspuns documentat:
„Purta frizura ca și mine!”

Unui cosmopolit

Văzîndu-mi mobila din casă
Spre mine s-a întors discret
Și m-a-ntrebat, cu-o voce joasă:
— Spune-mi, te rog, e din...
pachet?

V. RĂDULESCU

BALONUL

Se umflase, rotunjour,
Și-a pornit-o-n sus, ușor.
Deci văzîndu-se în stare
Fără de aripi, să zboare,
A-nceput, din înălțime,
Să privească spre mulțime,
Cugetînd în sinea lui:

„Sînt în stare să mă sui
Mai presus decît oricine!
Nimeni nu-i perfect ca mine!
Sînt o sferă ideală

Și-ntru totul genială.
Sori, planete, sînt în spații
Doar baloane-imitații
De aceea eu în cer
O să mă cam simt stingher,
Fiîndcă o să fiu probabil
Doar eu singur veritabil.

Însă-i cazul evident,
Să mă urc pe firmament,
Să lucesc-a-n lumea toată
Și o stea adevărată!”

Dar suind mereu, hai-hui,
S-a umflat ca un tehui
Și, în aerul rărit,
Vai, balonul a pleznit!
Fleșcăit, bietu-n cadere,
Fiștia plin de durere:
„Astă-i mina sorilor,
Că nu sînt din tagma lor!”

După F. Krivin (Din „Ogoniok”)

CELE DOUĂ STRUNGURI

(Un fel de fabulă)

Într-o noapte calmă și cu lună plină,
două cunoscutе strunguri din uzină
se apropiară, tainic, să discute
o problemă dintre cele mai acute.

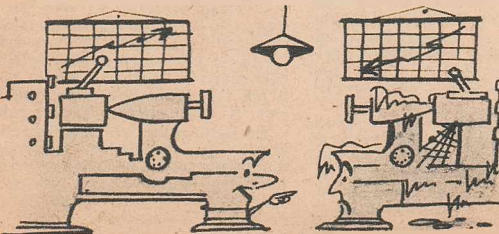
Unul dintre strunguri (alb, strălucitor) zise — cu căldură, dar dofenitor — fratelui său geamăn (trist și prăfuit):
— Ce-i cu tine, dragă?... Spune-mi, ce-ai pățit de-ai rămas în urmă și te-ai poticnit?
Spune-mi fără jenă... Vreau să te ajut să-nțelegi mai bine cit ai decăzut...
Tu lucrezi cu toane și dezordonat, nu mai faci o baie, nici nu te mai scuturi și pe lîngă toate (ce m-a alarmat), depășești într-una norma la... rebuturi...
Știi și tu că mine se-mplinește-un an, de cînd dai produse, dar mereu... sub plan...
Ce mai vorbă lungă! ești un strung... codaș!...
Ce zici? Nu e timpul să devii frunțas?..
— Nu știu, frățioare, cine e de vină!...
Ne-au adus o dată în această hală și ne-au pus să facem piese în uzină...
Noi avem aceeași forță nominală și cu toate astea — este evident — nu avem același spor sau randament...
Eu mă simt și astăzi plin de energie, însă nu știu bine ce-ar putea să fie că rămîn într-una sub... angajament...

Strungurile-n speță au mai discutat, dar esențialul vi l-am relatat.

Morala:

Să descoperi grabnic cauza respectivă, cred că nu-i nevoie de eforturi mari.
Cele două strunguri sînt deopotrivă...
Le deosebește — doar cei doi... strungari.

Mircea CODRESCU

NU ȘTIȚI VREUN SCHIMB DE LOCUINȚĂ?

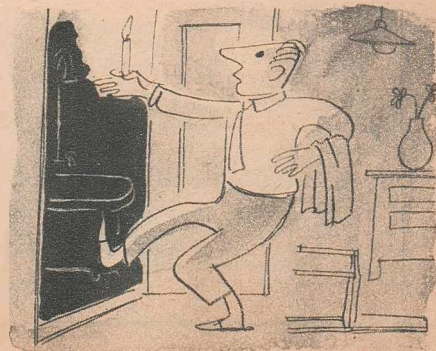
Prietenul meu Manolache mi-a propus să fac schimb de locuință cu el. După ce mi-a expus pe larg avantajele pe care le-aș avea dacă m-aș muta în locul lui, primul fără șovăială. În orice caz, eram mai aproape de birou făcînd schimb. Colegii, cînd au auzit că mă mut, mi-au promis o vizită. Făcui rost de un magnetofon și, în aceeași seară în care m-am mutat, i-am invitat la mine, în noua locuință. Dar... culmea! Tocmai cînd, în plin vîrtej al dansului; pornisem să mărturisesc partenerei că îmi plac ochii ei albaștri ca azurul... s-a întrerupt curentul. Am făcut rost de prin vecini de niscai lumînări... și lumină se făcu. Însă, întrucît pînă-n prezent nu s-a născocit magnetofonul cu lumînări, am fost constrînși să renunțăm la sindrofie. După ce chefui s-a spart și musafirii au plecat, mi-a venit o idee (care de altfel îmi vine din cînd în cînd): să fac o baie. Luai una din lumînări cu mine, suflai în celelalte și intrai în baie. Lipii lumînarea pe marginea chiuvetel, mă dezbrăcai și mă vîrli în cadă. Un strop de apă îmi stînsese unica sursă de lumină. Orbecînd, învîrtej de robinete.

După ce mă să-punii bine și dă-đui drumul apei din cadă, încercai să mă clătesc. Dar zadarnic în-vîrteam de toate robinetele. Apa nu mai curgea. Bij-bîind, ieșii din baie săpunii și înghetai sloi. Îmi îmbrăcai halatul și mă trîntii pe pat. Adormii imediat. În zori, cînd mă deșteptai, avui o surpriză.

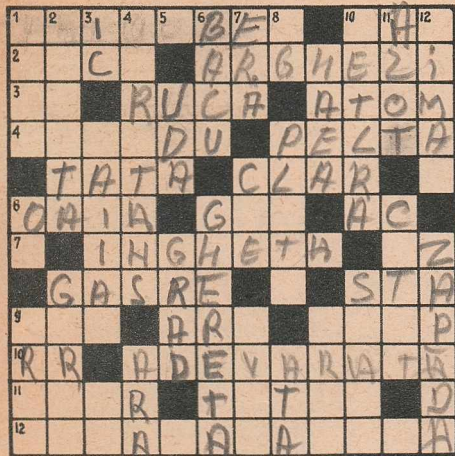
Mă culcasem pe costumul cel nou și mă învelisem cu fața de masă... Vruai să mă spal. Apă, ioc. Intrasem rău la apă. Mă ștersei de săpunul care se uscase pe mine, îmi îmbrăcai hainele mototolite și mă repezii pe scări (liftul nu mergea, din lipsă de curent) spre apartamentul administratorului. Acesta, calm, îmi explică despre ce este vorba. În bloc locuiesc 2-3 cetățeni — Caminschi Lucia, Grigore Alexandru și Gheiber Dora pe nume — care nu-și plătesc de ani de zile cheltuielile de întreținere. Ceilalți locatari plătesc și pentru ei. Un timp... Pînă se satură și nu mai vor să plătească. Și atunci? Atunci se taie lumina, se taie apa și locatarii rămîn pe întuneric și... nespălați. Ba unii urcă pînă la etajele 7 și 8 pe jos.

... Locuiesc mai departe în str. 13 Decembrie nr. 4. Apa curge, lumina arde, liftul funcționează. Totuși cei cu pricea tot n-au plătit. Nu știți vreun schimb de locuință pentru ei?

A. CÎMPINEANU

F R I G...

ORIZONTAL: 1) Produce frig — Acolo e mai frig ca oriunde. 2) Senzația frigului — Mare poet contemporan, autorul poeziei „Iarnă blajină”. 3) Se înnoiește în emisfera noastră întotdeauna pe frig — Patru săptămâni de frig — Element ce poate fi folosit azi de om și pentru combaterea frigului. 4) Căptuseală de blană împotriva frigului — Apără de frig. 5) Capul familiei — Adevărat. 6) Animale care rezistă la frig — Frig accentuat — Înțepă. 7) A congela — Miros specific. 8) Apucare — A rămâne pe loc. 9) Urmă pe zăpadă — Papagal sud-american — Oraș în R.A.U. (Siria). 10) Radu Rădulescu — Autentică. 11) Zgîrcit... dar nu de frig — Un fiu al lui Uranus (mit.). 12) Operă... în temă, de Rimski Korsakov (3 cuv.).

VERTICAL: 1) Marca unui frigider produs în R.P.R. — Dușmanul frigului — Pulbere. 2) Un soi de mere rezistente la frig — Stadiu al vietăților care se dezvoltă prin metamorfoză. 3) Pană de despicat lemne — Derdeluș — Armăsar. 4) Piftia încheagată la frig — A lucra pămîntul. 5) A stropi — Unitate de măsură pentru temperatură. 6) Magazie de mărfuri a unui port — Chioșcuri pentru adăpostirea de frig a paznicilor de noapte. 7) Epocă — Lac în Irlanda — Anunț. 8) Pe ger! — Broboadă de lînă

cu ciucuri — Fir. 9) Piață alimentară — Un fel de negru (pop.). 10) Smulsă din corola unei flori — Irgană ardelenască pentru timp frigos. 11) Aer cu miros de brad — Scris deșușit. 12) Adăpost (fig.) — Aduce frig.

Dezlegările jocurilor apărute în nr. 52

PRIN PATRIA NOASTRĂ DRAGĂ

ORIZONTAL: 1) Bucegi — Lobogo. 2) Ima — Hunedoara. 3) Carei — Aba — Sac. 4) Ana — Deva — Ipb. 5) Jepi — Todireni. 6) E — Arcuda — Atid. 7) Licas — A — Anica. 8) Sec — Arini — A. 9) Bt — Avrig — Cr — B. 10) Ariniș — Ns — Apa. 11) Lia — Lăcăuș — Ai. 12) Salva — Strunga.

DE ANUL NOU

ORIZONTAL: 1) Urare — Ianuar. 2) Mese — Vacanță. 3) Ot — Versuri — V. 4) Rime — Ei — Asta. 5) Inelar — Stors. 6) Seri — Eroina. 7) T — Eol — Ere — Ih. 8) Iz — Novac — Ata. 9) Ea — Ziloiș — Z. 10) Acra — E — Vocal. 11) Ceasornice — I. 12) E — La mulți ani.

Colțul cosmeticienei

FOLOSII SUCUL DE LĂMIE

Poate prea puțin cunoscută ca mijloc de îngrijire și înfrumusețare a tenului, lămia — apreciată și utilizată mult în gospodărie — are multiple întrebuințări în cosmetică.

Fără multă cheltuială, se poate pregăti din lămie o loțiune demachiantă și răcoritoare, excelentă pentru tenul gras în special în timpul verii, când este foarte cald. Se bat bine 3 albușuri, se adaugă apoi o jumătate litru de alcool și zeama unei jumătăți de lămie, amestecînd bine. Această loțiune se păstrează în sticle perfect închise.

Dacă aveți porii dilatați, puneți la fierț, cu două pahare de apă, un pumn de țărițe de griu fin cernute. Lăsați să fiarbă bine, apoi luați de pe foc și puneți lichidul să se răcească. Strecurați zeama unei jumătăți de lămie și adăugați-o la un pahar de apă de țărițe. Tamponați apoi fața cu acest amestec. După jumătate de oră, clătiți cu apă rece.

Pentru a face ca pistrii să pălească, fața va fi ștearsă zilnic cu următoarea loțiune: apă distilată 70 gr, alcool 10 gr, zeamă de lămie 15 gr. După o jumătate de oră, fața se clătește cu apă rece și se unge cu o cremă grasă. Deoarece această loțiune poate să dea — uneori — o ușoară iritație a pielii, ea nu va fi folosită de către femeile cu ten sensibil.

Constipația este dușmana neîmpăcată a tenului. Deci, pentru a combate lenea intestinală și a avea un ten frumos, beți dimineața pe nemăcute un pahar de apă în care ați stors zeama unei jumătăți de lămie. Nu vor folosi acest mijloc persoanele suferind de gastrită sau de ulcer. În schimb, nu vor avea decât de câștigat suferinții de ficat.

Prin frecarea cu o bucată de lămie, negreala și petele de pe mîini, provenite de pe urma curățatului zarzavaturilor și fructelor, vor dispărea, iar mîinile se vor albi. Spălați-le apoi cu apă caldută și săpun și masați-le cu glicerina.

Clasica mască astringentă din albus de ou bățut devine și mai activă dacă i se adaugă 10 picături de zeamă de lămie înainte de a fi aplicată pe față. După 15 minute obrazul se clătește cu apă rece.

Ileana VIDRAN

NU, MEDIOCRITĂȚII!

de Sen ALEXANDRU

— Cum stă băiatul cu școala?
— Așa și așa. În orice caz, de trecut, trece.
— Și te mulțumești cu atît?
— Cred și eu. N-am de gînd să-l fac premiant de meserie. Cînd o lua vreo notă proastă, cînd o rămîne corijent sau repelent, o să mă supăr. Deocamdată n-am avut motiv. Băiatul își face datoria.

— Și crezi că rămînînd veșnic la limită, în mediocritate, își face cu adevărat datoria? Cine o fi avînd nevoie de un asemenea fel de a-și face datoria?

— Uite eu am!
— Nu gîndești bine!
— Pe mine nu mă convingi cu vorbe. Mie dă-mi fapte!

— Vrei fapte? Uite.
— Strungul acesta putea funcționa mai departe ca și pînă acum. Așa făcea de ani de zile. Dar strungarul l-a privit cu atenție. În mîntea lui s-a născut o idee. Și acum, strungul lucrează de două ori mai repede.

Acest muncitor putea rămîne toată viața la meseria lui. Dar iată-l, devenit elev, învălînd algebra și fizica, istoria și literatura. Astăzi este inginer.

Și iată știuletele de porumb. Creștea la fel din bătrîni, cu bobul mic și rar. Dar într-un laborator, cineva a cercetat cu pasiune universul său minuscul. A cercetat, a experimentat, a verificat. Și azi, porumbul crește mai repede, bobul lui este mai mare și mai greu, iar producția la hectar a crescut.

În toate domeniile de activitate vei vedea același lucru. Haina putea fi îmbrăcată chiar dacă n-ar fi fost croită cu atîta gust, vasul putea conține lichidul chiar dacă nu era înfrumusețat cu zeci de elemente decorative, se putea locui în casa cea nouă chiar dacă n-ar fi fost acest elegant recipient de lumină cu linii calde, moderne. Dacă ar fi să ne conducem în viața noastră nouă după principiul „merge” — multe lucruri ar „merge” într-un stadiu mult anterior formei în care le vedem noi. Și, totuși, pe zi ce trece ele sînt mai frumoase, mai bune. Căci societatea socialistă este societatea auto-depășirii neîntrerupte a omului, epoca perfecționării intense și continue a tuturor forțelor pozitive care se împletește în mersul înainte al societății. Într-o lume socialistă omul mediocre, care-și cere lui însuși exact cît îi trebuie pentru a vegeta, lăsînd lucrurile așa cum le-a găsit, omul mijlociu, care se mulțumește să trăiască la marginea vieții, va fi un anacronism. Cei care au drept singură filozofie acoperirea jalnică a „notei de trecere”, reprezintă împreună cu meschina lor strategie o piedică în calea fâuririi omului nou al societății socialiste, pe care orînduirea treburilor de pe pămînt nu-l împiedică să se uite spre stele, ba chiar să le pecetluiească mîndru cu pecetea puterii sale. Spunînd nu mediocrității atunci cînd apare în carnetul de note al elevului de astăzi, spuneți da împlinirii omului de mîine și biruințelor societății în care va trăi generația sa.

La întrebările cititorilor

LUPTELE DE COCOȘI

Tov Iuliu Mandrich din Hunedoara ne întreabă ce sînt „luptele de cocoși”, cum se desfășoară, în ce țări și cu ce prilej au loc.

Începem răspunsul la această întrebare cu însemnările unui călător italian, publicate cu prilejul unei vizite în Indonezia, înainte ca această țară să fi ieșit de sub jugul colonialismului:

„Dacă iubești păsările — spunea acesta — să nu te aventurezi niciodată pe insula Iava, căci vei risca să asîști la unul din cele mai impresionante spectacole și anume la „luptele de cocoși”.

Neîntînd inițiat și crezînd că e vorba despre o simplă distracție a poporului iavanez, vei intra la un asemenea spectacol. Dar vei asista la un lucru îngrozitor: doi cocoși puternici și sălbățiți, avînd fiecare legate de picioare cite două lame de cutitașe ascuțite ca briciul, se vor năpusti unul asupra altuia, măcelărîndu-se, pînă ce amîndoi se vor transforma în două mase de carne sîngerîndă — imposibil de recunoscut dacă mai sînt păsări — care vor continua să se atace pînă la ultima suflare. Vei avea, la un moment dat, ca într-o halucinație, impresia a două bucați de carne vie, care se bat între ele, atît de îngrozitor se sfîșie reciproc cele două păsări cu ajutorul lamelor legate de picioare.

Lupta nu se termină prea repede, deoarece cocoșii sînt special pregătiți dinainte să reziste cît mai mult și să fie cît mai agresivi. Ei sînt brăniți cu anumite boabe, care-i fac foarte puternici și mai ales sînt înrăiți prin ciupituri și trageri de creasta.

Am aflat apoi — spune mai departe călătorul italian — că nu e vorba aici de o simplă distracție tradițională, ci de pariuri pe care cei care asistă le fac pe un cocoș sau pe altul. Cum pînă la urmă amîndoi mor, cîștigă cel care a supraviețuit citeva secunde după adversar.

Și am mai aflat — ceea ce e și mai trist — că multe din aceste lupte de cocoși sînt organizate din îndemnul marilor proprietari albi de mine și planșăi, care știu că, a doua zi după ce-și vor pierde banii, oamenii vor veni să se angajeze la ei, acceptînd orice salariu”.

SFATURI practice

CĂLDURA DIN CASĂ ÎN TIMPUL IERNII

S-a mutat acum doi ani în vecinătatea locuinței mele o familie compusă din soț, soție, doi copii și o bătrînă. Locuința în care s-au mutat e confortabilă și sănătoasă. Primește lumină suficientă și e încălzită cu gaze. Totuși, în prima iarnă pe care au petrecut-o aici, cei doi copii și mama lor au fost mai tot timpul bolnavi. Îi vedeam întotdeauna palizi la față și îi auzeam tușînd, ceea ce la un moment dat a început să mă intrige. Am intrat în vorbă cu noua locatară, care mi-a spus:

— Nu știu nici eu ce s-a mai cred. Nici copiii și nici eu nu sîntem bolnăvicioși din fire; dar de cînd ne-am mutat aici, o ducem dintr-o răceală în alta. Și culmea e că ni se întîmplă asta tocmai acum, cînd avem căldură cîtă vrem de la gaze.

Încă vreo citeva amănunte mărturisite și am înțeles totul:

Bătrîna — mama vecinei mele — era, ca mai toți bătrîni, amatoare de căldură. Și, cu toate că avea camera ei, pretindea să fie excesiv de cald în toate celelalte încăperi prin care mai trebătuia. Așa se făcea că în casa vecinei mele se menținea aproape tot timpul o temperatură de 24-30 de grade. Cît despre aerisire „lasă că intră destul aer — spunea bătrîna — cînd se circula pe uși”.

I-am explicat vecinei mele că toată starea bolnăvicioasă a ei și a copiilor se datorește tocmai acestei călduri excesive din încăperi. Și ea și copiii ieseau deseori din casă — ea după diferite treburi, copiii la joacă — iar trecerile brusce, de la căldura din interior la temperatura scăzută

murea cel dintîi. Vă închipuiți că într-un asemenea caz cel mai mare cîștig îl realizează deținătorul secretului.

În unele părți ale lumii, aceste spectacole au fost interzise, în ultima vreme, prin lege. Iar în Indonezia, cea eliberată de exploatarea și atîtătorii colonialiști, se duce acum o luptă intensă pentru suprimarea și înlocuirea lor cu spectacole morale.

de afară, îi purtau dintr-o răceală în alta. Bărbatul avea mai puțin risc să se îmbolnăvească, fiindcă ieșea o singură dată, dimineața, cînd pleca la slujbă, iar bătrîna, fiindcă nu ieșea de loc pe afară.

Am sfătuit-o să aerisească de 2-3 ori pe zi casa, cu ferestrele larg deschise și să nu tolereze în interior o temperatură mai mare de 18-20 de grade — indiferent de pretențiile bătrînei. La urma urmei, aceasta n-avea decât să se îmbrace mai gros și să stea mai mult în camera ei „bine încălzită”, deși în fond nu era de loc sănătos acest lucru nici pentru ea. Vecina mea m-a ascultat și în iarnă aceasta n-a mai avut pe nimeni bolnav în casă.

Cazul pe care-l povestesc aici nu este unic. Am mai întîlnit oameni care, profitînd de avantajul instalațiilor de gaze — sau chiar prin consum exagerat de lemne — mențin în interiorul locuințelor o căldură anormală, fie la îndemnul unui bătrîn „frigos”, fie din grija exagerată de a nu expune un copil mai mic la răceală.

Aceștia trebuie să știe că se expun la îmbolnăvire tocmai prin excesul de căldură pe care-l fac în casă. Iar copiii vor deveni cu atît mai sensibili la răceală și la orice fel de îmbolnăvire, cu cît vor fi mai cocoloșiți de mic.

Și încă ceva: să observați că, chiar pe bătrîni „frigoși” dacă-i obișnuim cu o temperatură normală, după cîtăva vreme îi veți vedea deplin împăcați cu această temperatură.

JOSIANA

DE VORBĂ CU MEDICUL

TIBERIU BUDACU — Cluj. Afecțiunea dv. principală este diabetul, pe care s-a instalat o tuberculoză pulmonară. Prima dv. preocupare trebuie să fie tratarea acestor boli. Este adevărat că diabetul oamenilor tineri poate duce la complicații la care vă referiți, dar aceasta nu este o lege biologică. De altfel la dv. lucrurile evoluează în condiții normale. Nu este cazul să faceți un tratament special și faptul că evenimentul se produce rar, este în avantajul sănătății dv. Pentru moment vă recomandăm să nu vă căsătoriți.

LUPȘA ANGHEL — Pojaga. Vă recomandăm următorul tratament timp de trei luni cu pauze de câte 15 zile: faceți 5 injecții cu Testosteron de 10 mg., urmate de alte 5 injecții cu Testosteron de 25 mg. Injecțiile se fac intramuscular, o dată la două zile. În același timp faceți 10 injecții cu ser Neurotonic. Acestea se fac zilnic una, subcutan.

URS IOSIF — Oradea. Infirmitatea dv. nu se poate vindeca din cauza poziției în picior de cal.

PREDUȚ TITUS — Com. Teremia Mare. Suferiți de o seboree a pielii capului. Vă recomandăm următorul tratament: timp de două săptămâni veți freca o dată la două zile pielea capului cu următoarea pomadă: sulf precipitat și calomel câte 1 gr., vaselină 30 gr. În zilele fără aplicația pomadei spălați capul cu apă și săpun. Pentru un contact mai intim al pomadei cu pielea capului, vă recomandăm să tundeți părul scurt. După aceasta veți continua timp de o lună același tratament, pe care-l veți face numai de două ori pe săptămână. În alimentația dv. evitați grăsimile.

GRUIESCU IOSIF — Reșița. Nu e nici un motiv de desperare. Faceți 20 injecții cu Epifizan, cite una zilnic intramuscular.

După o pauză de 15-20 zile repetați tratamentul. Situația se va ameliora.

F.S.M. — Roman. Citiți răspunsul din acest număr al revistei dat tovarășului Lupșa Anghel și procedați la fel.

IOGA EMIL — Galați. Ne-ar fi interesat vîrsta și profesiunea dv. și alte antecedente patologice. La ora actuală la sinuzita dv. s-a adăugat o ozenă. Întrucît pentru sinuzită nu există un tratament șablon, acesta aplicîndu-se de la caz la caz, vă sfătuim să consultați un serviciu de specialitate care să stabilească stadiul bolii și reactivitatea structurii lezionale, și care vă va indica și tratamentul necesar. Acest tratament, bine aplicat, va ameliora și ozena.

Pentru a doua problemă vă rugăm să ne trimiteți buletinele unui examen de urină și al probelor hepatice.

Pentru căderea părului, vă recomandăm să frecționați pielea capului o dată la două zile timp de 2 săptămîni cu următoarea alifie: sulf precipitat și calomel câte 1 gr., vaselină 30 gr. În zilele cînd nu aplicați alifia, spălați pielea capului cu apă caldă și săpun, de preferat cu sulf. Continuați același tratament timp de o lună însă făcînd de două ori pe săptămînă.

Pînă la organizarea cicatriceilor de pe față, după Kerion petele de care vă plîngeți vor dispărea.

CIACO GHEORGHE — Tg. Mureș. Nu vă preocupați. Petele de care vă plîngeți vor dispărea. Evitați vîntul și frigul. Nu e necesar nici un fel de tratament.

LUCA — Bicz. Vă recomandăm să faceți timp de 20 de zile cite o injecție intramusculară cu Epifizan. Consumați proteine: carne, pește, brînză, ouă. Reduceți dulciurile și făinoasele. Situația este trecătoare. Mai reveniți.

Dr. Silviu GHEREA

POȘTA REDACȚIEI

POSTOLACHE VASILE — Sînic, reg. Ploiești. Plantele medicinale nu se cultivă numai pentru folosirea lor ca ceaiuri, infuzii etc., ci și ca materie primă în industria farmaceutică. Astăzi la noi din plantele medicinale se fabrică peste 80 de medicamente; în plus din aceste plante se extrag uleiuri eterice și parfumi. Tara noastră face în același timp și un mare export de plante medicinale, acestea fiind foarte apreciate peste hotare. Așa se explică deci atenția deosebită care se dă cultivării acestor plante.

VOICILA GH. — Craiova. Cel mai vechi oraș care există și astăzi este Atena. Aceasta datează din anul 1557 înaintea erei noastre, avînd deci o vechime de 3518 ani. Orașul în care locuiți — Craiova — este unul dintre cele mai vechi din țara noastră (a fost înființat în anul 1114). Asupra primelor așezări omenestii din bazinul Mării Egee găsiți amănunte în volumul „Grecia antică”, apărut în Editura Științifică. Ne-ar fi greu să vi le redăm în acest cadru restrîns.

ANGHEL AUREL — Constanța. Arheologia submarină este într-adevăr o știință. Această știință s-a născut în anul 1901, cînd niște scofandri greci au reușit să scoată de pe fundul mării — în apropierea insulei Anticyera — mai multe statui de marmură și de bronz. Valoroasele mărturii ale trecutului, înghițite de apele mărilor, pot fi mai ușor descoperite azi cu ajutorul sondelor ultrasonice.

CITITORII CĂTRE CITITORI

Vor să facă schimb de cărți poștale ilustrate (vederi) următorii:

Aspis Janetta — elevă cl. a XI-a, str. Jdanov nr. 3, Reșița; Curtiev Rodica — elevă cl. a X-a, b-dul. R.P.R. nr. 150, Pitești; Iliescu Adriana — elevă cl. a X-a, str. Craiovei nr. 92, Pitești; Ticiu Viorica — elevă anul II Școala pedagogică, str. Gh. Barițiu nr. 2, Deva; Bugariu Daniela — str. Republicii nr. 5, Reșița; Constantinescu George — elev anul III Școala de meserii, str. 23 August nr. 178, Tulcea; Fix Eduard — elev anul III Școala de meserii, str. M. Viteazu nr. 45, Tulcea; Mihai Toader — elev anul III Școala de meserii, suburbia Tudor Vladimirescu, Tulcea; Malace Monica — str. Linăriei nr. 19, Pitești; Ienciu Gabriela — str. I. P. Pavlov nr. 42, Reșița; Drimbărean Otilia — elevă cl. a X-a, str. I. V. Stalin nr. 178, Alba-Iulia; Giciu Victoria — elevă cl. a IX-a, b-dul R.P.R. nr. 194, Pitești; Moraru Maria — elevă Școala medie mixtă din Ilia, reg. Hunedoara; Cîrdei Puiu — str. Pictor Aman nr. 7, Timișoara V; Ferenc-Vári Albert — Comuna Viziru, reg. Galați; Stan Mariana — str. Olimpului nr. 7, Ploiești (dorește să facă și schimb de fotografii ale artiștilor sovietici).

Mendea Alexandru din Craiova, str. Stalingrad nr. 220 dorește să corespunde și pe teme de filatelie și sport.

Prisecară Petre din Simeria, str. 30 Decembrie nr. 1, dorește să corespunde pe teme de muzică, literatură, sport, cinematografie, filatelie și, bineînțeles, ilustrate.

Cristea Pandeale — student, dorește să corespunde și pe teme de turism, sport, muzică ușoară, prietenie.

Danciu Aurora — elevă anul II Școala pedagogică, din Deva, dorește să facă schimb de ilustrate și să corespunde cu o elevă sau un elev dintr-o altă școală pedagogică din țară.

Următoarele eleve doresc să facă schimb de vederi cu tineri din țară și să poarte corespondență cu elevi, în special din cl. a XI-a curs de zi și seară, pe teme generale și cum trebuie să te pregătești pentru examenul de maturitate: Săndulescu Tanți — str. Dobrogeanu Gherea nr. 85, Balș, reg. Oltenia; Cruceru Eufrosina — str. 23 August nr. 56, Balș; Enache Maria — str. Dobrogeanu Gherea nr. 61, Balș; Mitran Eugenia — str. Dobrogeanu Gherea nr. 61, Balș; Stanciu Florica — str. St. Gheorghiu nr. 36, Balș; Tucularu Anișoara — str. N. Bălcescu nr. 98, Balș.

TRATAMENT CU... PULBERE DE APĂ

În zilele călduroase de vară e plăcut să stai lingă un havuz, trăgînd în piept aerul saturat de particule de apă. Pe nesimțite ți se îmbunătățesc starea generală și dispoziția, devii mai vioi. Același lucru îl simte și un om care stă lingă o cascadă sau un riu repede, de munte.

Este vorba de o simplă întimplare? S-a demonstrat că nu. Pulberea de apă are excelente calități terapeutice. În timpul pulverizării apei, se formează ioni de hidroxil și hidroxoni, care au o influență favorabilă asupra sistemelor nervos și cardiovascular. În ultimul timp, savanții sovietici au creat o nouă metodă terapeutică: hidro-aerionizarea. Cu ajutorul acesteia s-au obținut rezultate bune în tratarea bolii hipertensive, a astmului bronșic ș.a.m.d. Bazele noii metode au fost puse acum un sfert de secol, de profesorul V. A. Cerneavski din Tașkent.

VAPOARE FĂRĂ TANGAJ

În general, oamenii suportă greu oscilațiile vaselor, unii suferind și de așa-numitul „rău de mare”. Oare tangajul nu poate fi evitat? Problema a fost rezolvată parțial prin depozitarea unor balasturi grele în calele vapoarelor. Dar n-a fost de ajuns. De la sfîrșitul secolului trecut mai este cunoscută și o altă metodă de combatere a tangajului. În partea de sub nivelul apei a corpului navei se pot instala niște stabilizatori speciali; cînd vasul se înclină spre stînga, intră în funcțiune nu numai stabilizatorul stîng, ci și cel drept, care imprimă o înclinare a navei în cealaltă parte.

S-a constatat însă că nu este chiar atît de ușor să se pună sau să se scoată din funcțiune la timp stabilizatorii. Aceasta a fost cauza pentru care stabilizatorii n-au prea fost aplicați. Abia în timpurile noastre, mulțumită aparatelor de calculat moderne, s-a născut posibilitatea de a regla precis și în timp util activitatea stabilizatorilor. Mai mult decît atît: în prezent, pentru anihilarea tangajului, pot fi folosite chiar cite zece perechi de stabilizatori. Folosirea stabilizatorilor nu are nici o influență asupra vitezei de deplasare a vasului; în plus, reduce consumul de combustibil.

MOLUȘTE CARE ȚES

Îndemnaticii meșleșugari sînt niște moluște numite „mitili”, acei curioși melci negri ce se înfîlțesc pe marginea lagunelor sau pe numeroasele bancuri de nisip. Cînd încearcă să se fixeze într-un loc, mai întîi ei îl pregătesc, apoi emană un lichid viscos, care se usucă și se întărește într-o clipă. După aceea, mitilul își țese un fel de smoc de fire, în mijlocul cărui se fixează atît de puternic, încît nici valurile celor

mai puternice furtuni nu-l pot desprinde.

Și mai harnici țesători sînt moluștele care țin în sinul mărilor calde. În apele Mediteranei o specie de astfel de moluște fac fire foarte subțiri și tungi, de culoare brună cu străluciri aurii; din aceste fire uscate se pot țese sau împleți fulare, șaluri și mănăși. Dacă astăzi asemenea țesături sînt doar o curiozitate, în epoca romană erau foarte răspîndite.

MODA

Tinerețe, tinerețe...

După descrierea pe care i-ai făcut-o nu de mult în revistă, moda de iarnă a anului 1961 e discretă și distinsă: predomină negrul, cașeniul, violetul, lînia e sobră și severă, se văd decolteuri și drapeuri asimetrice... Dar cum rămîne cu noi, fetele tinere?

— Nimeni nu-ți recomandă, draga mea, să-ți alegi tocmai aceste tendințe. Felul de viață și

gustul celor tineri impun modei pentru tinerețe trăsături proprii: un colorit proaspăt, o linie lejeră și confortabilă, lipsită de orice constrîngere sau artificiu. Natura lejeră, una din caracteristicile de bază ale modei actuale, este și imperativul numărul 1 al garderobei pentru fete tinere. Sînt de altfel printre caracteristicile modei noi o serie de alte aspecte pe

care sînt sigură că fi le vei însuși cu entuziasm.

— Semnalează-mi-le. Îți mărturisesc că la prima lectură m-a copleșit atîta „seriozitate”.

— Adu-ți aminte în primul rînd de „ecosez”. Nu cred să obținem vreodată de această simpatie țesătură. Din stofă ecosez în culori vii, fetele își pot face mantoul sau scurta de iarnă. Un lenaj ecosez e cel mai indicat pentru rochița sau justa de fiecare zi, la lucru sau la școală. O fundă sau o cravată ecosez ca garnitură la bluza albă sau un bie de lenaj ecosez de jur împrejurul pălăriei sport, iată numai cîteva idei pentru a ilustra această tendință.

— Bun. S-a notat cu litere mari: ECOSUZ. Alceva?

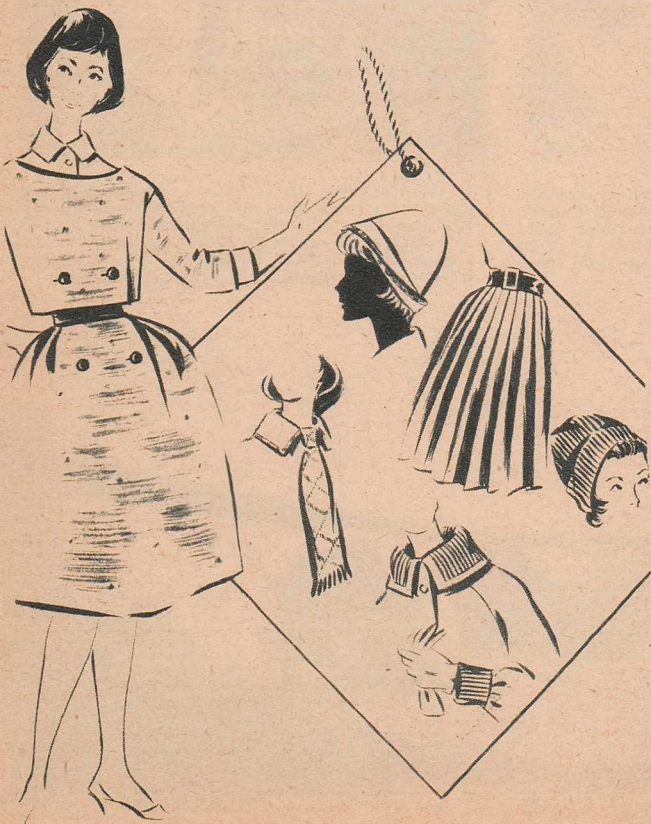
— Fustele plisate își continuă cu succes o carieră fără bătrînețe. E lotuși de remarcat o nouă: alături de pliseuri libere, din talie, au apărut și pliuri cusute pînă la jumătatea coapsei: mențin lînia dreaptă fără a slîngheri libertatea de mișcare. Continuă să se poarte bineînțeles și fuste în cule libere necălcate, din stofă sau tuid gros în culori vii. În ce privește laioarele...

— Nu prea se potrivește pentru fete tinere laioarele discret marcate sau lejer înodate la talie, preconizate de moda nouă.

— O clipă... Aceste indicații nu sînt de loc exclusive. O fată tină ră va purta fie o jachetă dreaptă scurtă, fie una mai lungă, strînsă pe talie într-un cordon cu cataramă, care poate fi din stofă țesătură sau din piele. Țesăturile fantezi propuse de industria noastră sînt cele mai indicate pentru costume de tinerețe.

— Ce e nou în materie de garnituri?

— Unele mai tinerești ca celelalte. Vorbeam adineori de piele. E foarte des folosită ca garnitură: nasturi, cordoane, gulere, borduri la buzunare, revere sau beruri de pălării. Se înfîlțesc deseori și franjuri (trase din țesătură sau aplicate) și — în mare vogă — tricoul patent din lînă groasă (gulere, borduri, buzunare, plăci, manșete și bonete). Iată suficiente idei pentru a stimula ingeniozitatea fetelor tinere.

ÎMPOTRIVA SUBMARINELOR AMERICANE CU RACHETE „POLARIS”!

Convorbire cu deputatul laburist
Harold DAVIES

Există o veche tradiție în viața parlamentară engleză și anume ca unele după-amieze de vineri să fie consacrate dezbaterilor pe marginea unor probleme alese de însuși membrii Camerei Comunelor. Pentru a se hotărî cine urmează să se bucure de acest privilegiu, se trage la sorți. După redeschiderea sesiunii recente a parlamentului, cel cărui i-a revenit dreptul de a pune în discuție o problemă a fost deputatul laburist Harold Davies, care și-a manifestat în numeroase rânduri opoziția față de politica „razboiului rece” susținută de conducătorii partidului său. Prevalându-se de dreptul care-i revenea, el a propus o moțiune împotriva creării la Holy Loch (Scoția) a unei baze pentru submarine americane, înzestrate cu rachete de tip „Polaris”. Slăgărnicia lui Gaitskell și a celorlalți conducători de dreapta ai partidului laburist față de dictatul Washingtonului s-a manifestat încă o dată prin refuzul de a sprijini moțiunea Davies. Ei au făcut astfel încă un pas spre izolarea lor de largă mișcare de protest împotriva ocupației militare americane, care încetusează Anglia.

În cursul unei convorbiri cu domnul Davies, în legătură cu moțiunea sa, acesta mi-a declarat:

„Nenumăratele scrisori pe care le-am primit de la membri de rând ai partidului, prin care aceștia aprobă moțiunea, demonstrează cât de izolați sînt acei membri laburiști ai parlamentului care calcă în picioare însuși hotărârile conferinței partidului nostru. Acceptarea amplasării submarinelor cu rachete „Polaris” pe coastele Angliei marchează apogeul nebuniei politice de „balansare pe marginea prăpastiei”. Purtate pe submarine sau pe vehicule terestre, rachetele „Polaris” constituie aceeași gravă primejdie. Este cunoscut incidentul care a avut loc de curând în Groenlanda, cînd reflexele lunii în oglinzile radarului erau cît pe aci să ducă la declanșarea unui război de către forțele militare ale Statelor Unite; iată dar că pericolul dezlănțuirii accidentale a unui război devine din zi în zi mai mare.

Un refuz al Angliei de a permite staționarea în porturi engleze a submarinelor americane cu rachete „Polaris” ar constitui primul pas spre o politică externă independentă și neutră, guvernul nostru trebuind să înțeleagă de altfel că, în cazul declanșării unui război, prezența acestor submarine n-ar putea feri Anglia de o contralovitură distrugătoare ei împotriva.

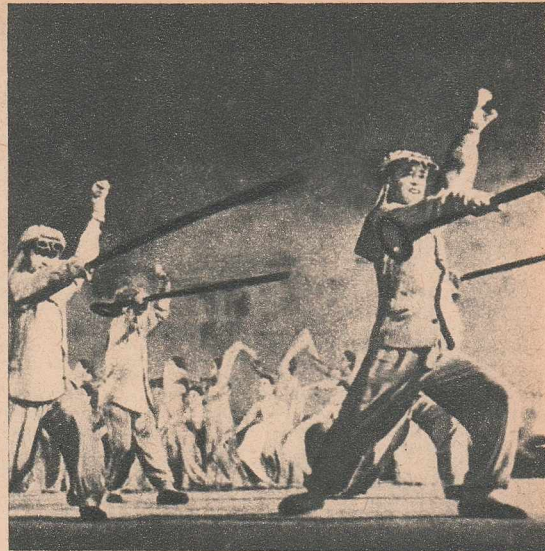
Lupta ce se desfășoară în Anglia împotriva amplasării submarinelor cu rachete „Polaris” nu este o mișcare izolată. Ea este parte integrantă a luptei ce se duce în întreaga lume pentru rezolvarea — pe altă cale decît cea a războiului — a problemelor mondiale. Scrisorile pe care le primesc, în special cele din Scoția, unde urmează să fie creată baza pentru submarinele americane, demonstrează că această mișcare de protest este cea mai încheată din câte au fost vreodată. Sindicatele, membri de rând ai partidului laburist, mișcarea cooperatistă, clericii și chiar autorități locale cu o majoritate conservatoare și-au unit glasul pentru a protesta împotriva acestei acțiuni a guvernului englez.

La toate acestea mai trebuie adăugat ceva. În bătălia împotriva ocupației străine a insulei britanice, noi ne pregătim pentru o nouă campanie: aceea, menită a împiedica înfăptuirea nerușinatei recomandări a N.A.T.O., ca trupele vest-germane, comandate de ofițeri care l-au servit pe Hitler, să-și stabilească baze pe pământul nostru.”

Gordon SCHAFER

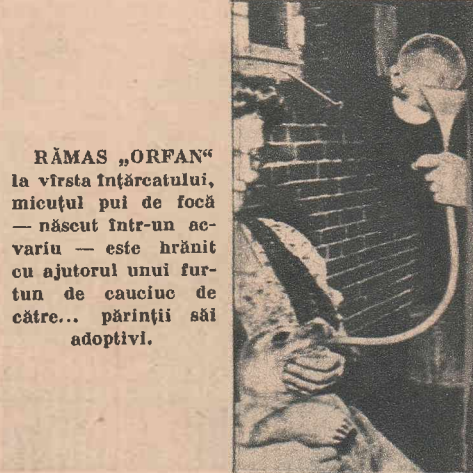
A TRECUT CU SUCCES EXAMENUL! Nu e vorba de vreun elev sau student, ci de microfilmuzina sovietică „Zaporojeț”, produsă la uzina „Kommunar” din Zaporojeț, care, după trecerea examenului de probă pe șosea, a început să fie fabricată în serie. Micul autoturism „Zaporojeț” cântărește doar 640 kilograme și realizează o viteză de 80 de kilometri pe oră.

„**CURGE METALUL!**” Imaginea de față reprezintă o scenă din baletul cu același nume, în interpretarea colectivului artistic al uzinei metalurgice din orașul Ivanhe (R.P.D. Coreeană).

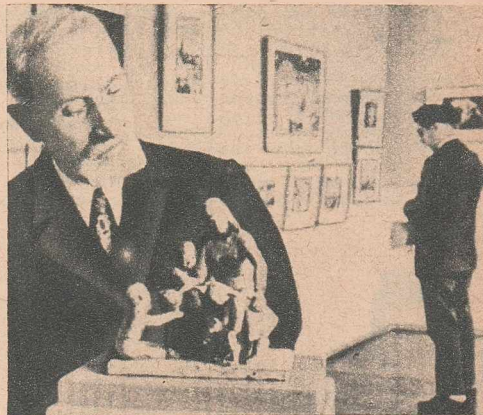
MINA DE CĂRBUNI „CZELADZ” din R.P. Polonă și-a sărbătorit în decembrie 1960 centenarul. Ea este în prezent cea mai modernă mină din Polonia. Recent s-a introdus aici televiziunea industrială. În fotografie, tehnicianul Ryszard Szafranski în cabina dispecerilor.

RĂMAS „ORFAN” la vârsta înfărcatului, micuțul pui de focă — născut într-un acvariu — este hrănit cu ajutorul unui furtun de cauciuc de către... părinții săi adoptivi.

MODEL „ORIGINAL”. Nu ne puteam închipui că și lumea canină ar putea servi drept izvor de inspirație pentru creația de modă din Anglia. Iată însă că alăturarea celor două fotografii ne risipește orice urmă de îndoielă. La drept vorbind, imitația e altă de perfectă, încît cu greu poți deosebi copia de original...

„**GRĂDINIȚA DE COPII**” se intitulează grupul plastic din fotografie, cu care bătrînul muncitor Ilie Streicher, de la întreprinderea „Agfa Wolfen”, a participat la cel de-al II-lea concurs muncitoresc de artă din R.D. Germană. Această sculptură a figurat și în expoziția de artă a anului 1960.

DISTRUCERILE provocate de recanțele inundații din Italia au fost deosebit de mari. Iată, de pildă, în fotografie, cum arată podul de cale ferată situat între Bologna și Torino, după revărsarea râului Scrivia.

ANUL NOU LA MOSCOVA

Cind orologiul din Turnul Spasski a bătut miezul nopții, vestind sosirea noului an, bătăile lui, transmise pe calea undelor, au răsunat, solemne, în fiecare casă de pe întinsul Țării Sovietice.

Făcînd bilanțul rodnicilor sale realizări în construcția desfășurată a comunismului și în nobila bătălie pentru pace, poporul sovietic a întîmpinat cu înnoite nădejdi anul 1961, pe care-l dorește și mai bogat în victorii.

Tradiția zilelor de sărbătoare nu s-a dezmințit nici de astă dată. Întregul popor sovietic a întîmpinat Anul nou cu bucurie și voie bună.

Ca în fiecare an, în sala Gheorghievski din Kremlin a fost organizat un minunat bal al pionierilor. Iar feericul pom este cel mai mare din toată țara!

Una din plăcerile preferate ale tinerilor și copiilor — plimbarea cu tradiționala „troika“.

Magazinele sînt încărcate de cadouri. Imensul magazin „Lumea copiilor“ are tot ce-și pot dori micii săi clienți.

Bal de revelion la Universitatea „Lomonosov“ (stînga). „La mulți ani!“ — peste tot. Inclusiv pe torturi (dreapta).

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

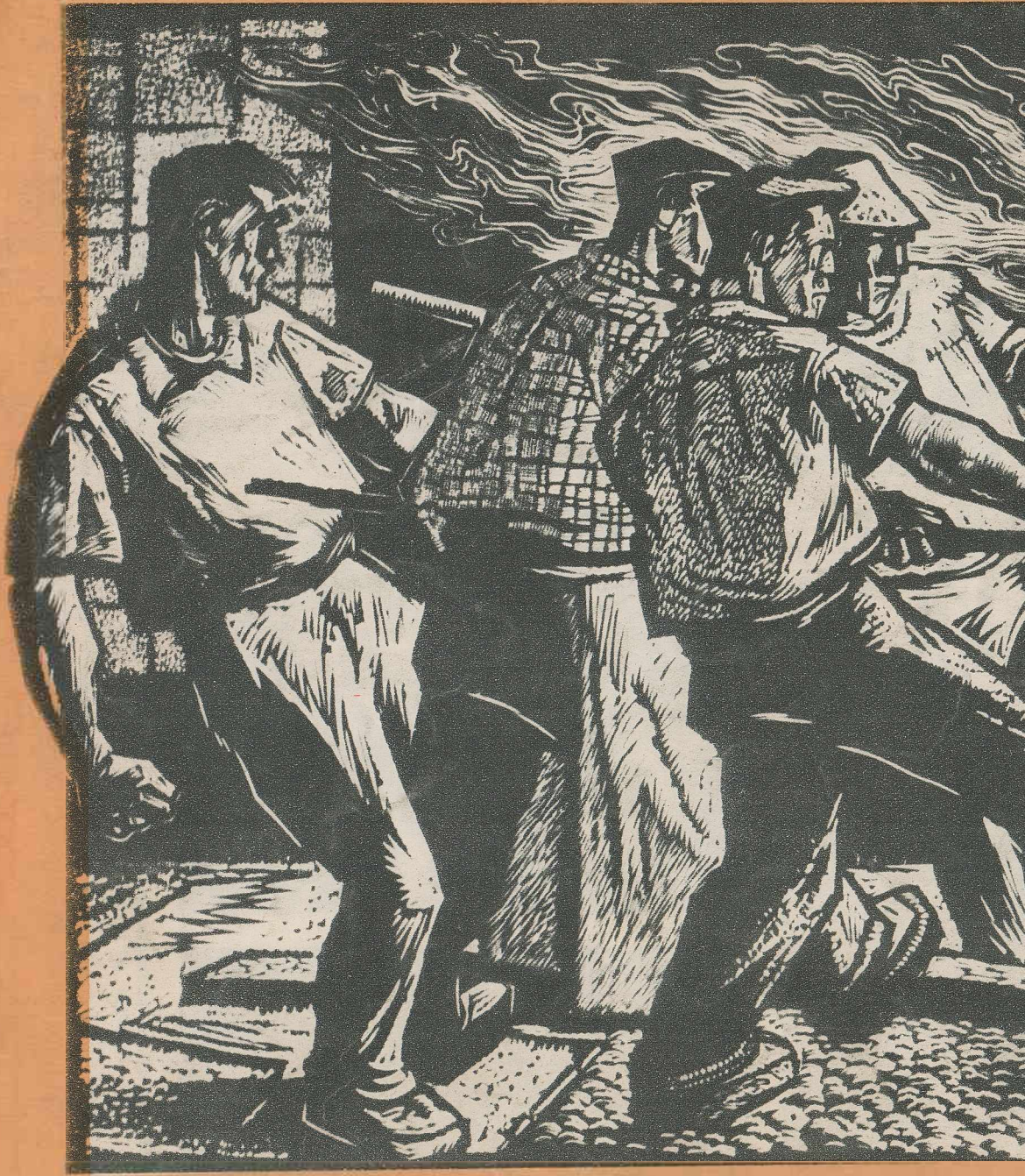
la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Șcintei „I. V. Stalin“.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

Gh. IVANCENCO

„la cazangerie“.